

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

„Dejte do pořádku své manželství. Nebo sestoupím z nebe a nakopu vám zadek.“

*služebník Boží Emil Kapaun, vojenský kaplan
a snad budoucí svatý českého původu (viz str. 6–17)*

Vnitřní dvojitřany (str. 29 až 36) tohoto čísla obsahují
dramatické obrazové materiály, dokumentující
pronásledování křesťanů. Nejsem
vhodné pro děti a v případě
potřeby je můžete
vypnout.

- 3 **Stradivárky**
- 4 **Staňte se mými svědky**
- 6 **Láska, nejsilnější zbraň**
- 13 **Uzdravení dvanáctileté Avery**
- 15 **Otče Kapaune, pomoz mi!**
- 18 **Stopy**
- 19 **Vydej se na cestu – ke svatosti**
- 20 **Vyžadují od sebe, protože chci milovat!**
- 24 **Nečekané, Bohem nabídnuté perspektivy**
- 25 **... dává slunci svítit na všechny**
- 26 **Andrea Jaegerová: Z tenisového kurtu do kláštera**
- 28 **Neskutečné příběhy skutečných lidí**
- 29 **„Už nevíme, jak upoutat pozornost vlád a lidí...“**
- 32 **Pomozte!**
- 35 **„Předehra toho, co čeká vás, Evropany...“**
- 37 **Pochopila jsem: Bůh je milosrdný!**
- 38 **Čas**
- 39 **Samota, která bolí**
- 40 **Adorace: mám milost a výsadu**
- 42 **O Jeho opravdové přítomnosti**
- 45 **Čtvrthodinka před Nejsvětější svátostí**
- 47 **Je krásné spolupracovat se Stvořitelem**
- 49 **Předmanželská čistota a nezralá jablka**
- 52 **Základem je rodina, tam vše dobré začíná (rozhovor s Mons. Janem Graubnerem)**
- 56 **Výchova**
- 58 **Dívěnka a pohádky / Velmi zábavný muž**
- 59 **Časopis ve 21 jazycích**
- 60 **Strach z „navždy“? (papež František)**
- 62 **Bere svobodu, ztročuje...**

„Kněží žehnali zbraně!“ To je jedna z častých námitek proti Církvi. Opakovaně ji slyším od lidí, kteří mají proti Církvi různé výhrady. A ti stejní lidé pak bývají překvapeni (pokud jsou schopni naslouchat a zamýšlet se nad tím, co slyší), když jim vysvětlím, že žehnání jakýchkoliv předmětů je vždy modlitbou za ty, kteří budou danou věc používat. Žehnacím modlitba je prosbou, aby tu věc používali výhradně k dobrému a v souladu s tím, co chce Bůh. Většina věcí – včetně zbraní – totiž může být používána jak k dobrému, tak ke zlému. A je velmi důležité se modlit za to, aby byly používány k dobrému. Když jsem to takto vysvětloval, řekl mi jeden člověk: „Tak v tom případě by vůbec nemělo být dovoleno vzít zbraň do ruky, dokud nebude aspoň dvakrát požehnaná...“ A měl v podstatě pravdu, protože čím víc u nějaké věci hrozí, že bude používána spíš ke zlému než k dobrému, tím víc je důležité prosit v modlitbě o to, aby byla používána jen k dobrému.

Ještě překvapivější však pro někoho může být, že kněží v armádách nejsou proto, aby žehnali zbraně, ale aby byli nablízku a sloužili těm, kteří v armádách bojují – a také těm, kteří v nich umírají. A aby jim svou službou zprostředkovali Boží blízkost a lásku. Mnohdy za cenu velkých osobních obětí – dokonce i za cenu svého vlastního života. Protože i ti, kdo bojují ve válkách, jsou Božími dětmi, Bůh na ně nezapomíná a je povinností Církve být nablízku také jim.

Příběh Emila Kapauna (čti Kapóna), muže, jehož jméno i rodina pocházejí z Čech, ukazuje, co je to služba kněze v armádě a také co je to svatost (viz str. 6nn).

V Kristu P. Pavel Zahradníček OMI

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777, a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
32/2015, IX. ročník, vydáno 21. ledna 2015

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P. Mgr. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček OMI, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Veronika Bilková

Stradivárky

Každý z nás je Božím nástrojem,
vzácnějším než ty nejdražší stradivárky.
A Pán každý den utahuje nebo povoluje struny
a ladí nás – a nám se to nelíbí.

Ale když s důvěrou přijmeme láskyplnou
Mistrovu péči,
svěříme se do jeho rukou a dovolíme mu,
aby nás denně jako tento vzácný nástroj ladil,
potom na něj s naším přispěním může hrát ty
nejkrásnější melodie života.

Mons. Vojtěch Cikrle („Stradivárky“, Brno, 2013) ■

Foto: Pavel Mašek

Staňte se mými svědky

Naši předkové stavěli podél cest sochy světců – a mělo to pro jejich život velký význam.

Obdivovali Boží působení v lidech, kteří dokázali žít s Bohem a s jeho pomocí zvládat své životní situace.

Dnes jsou podél cest a dálnic nepřehlédnutelné reklamy, které radí, co máme jíst a co pít, v čem se máme vozit, v jakých botách chodit... Sochy světců byly a jsou reklamy na to, jak žít.

- Tajemství křesťanova života nespočívá ve velkém intelektuálním hloubání, ale ve velké lásce k Bohu.
- Bůh si nevolá vznešené, nehřešící, nejsikovnější, nejpilnější a já nevím jaké ještě „nej“. On si volá obyčejné, kteří znají svou slabost, aby zahanbil ty, kteří něco znamenají a kteří mají o sobě (nebo jiní o nich) vysoké mínění.
- Navzdory všem virtuálním supermanům se těmi pravými hrdiny stávají právě ti, kteří chtějí opravdově žít pro druhé v povolání, k němuž je zavolal Pán.
- Víš, že i ty se můžeš stát Božím hrdinou, jehož příklad přivede druhé k následování?
- Svati – představ si mezi nimi i toho, který je ti blízký – věděli, že jít do služby neznamenovalo jít někam, ale k Někomu.
- V našem křesťanství chceme všechno snadno a rychle a ještě zadarmo. Bez toho, aniž bychom se dotkli Kristova kříže. Aniž bychom se dotkli něčeho, co je těžké, co vyžaduje boj nebo zřeknutí se jiných cest. Žijeme v „klouzavé“ společnosti, kde se stanovují zásady tak, aby byly především výhodné. Tento způsob života ale nemůže vést k radosti z vítězství. A Pán Ježíš by možná řekl: „Nebojte se zápasu a mého kříže. Pojďte se mnou, já se vámi proslavím. I vy se stanete vítězi nad tím, co je špatné a zlé. Buďte se mnou a stanete se mými svědky, mou slávou.“
- Sami sebe přesvědčujeme, v jak těžké situaci a nepřízní doby žijeme. Svědkové víry takto neuvažovali. Jejich nepochybnou zkušeností je, že řešení jakékoliv životní situace je nám

vždycky tak vzdálené, jak jsme my vzdáleni od Boha.

- Jestliže jsme Bohu nablízku, je řešení i nejzapeklitějších situací nedaleko. Dokonce se zdá, že právě v těchto zapeklitých situacích si Bůh „libuje“ a skrze své svaté v nich ukazuje svou slávu.
- Světci se na rozdíl od nás nesnažili Boha pochopit, ale prostě s ním žili. A protože s ním žili, mohli jej lépe pochopit.
- Světci se nechali Bohem neuvěřitelně úkolovat a on jim neuvěřitelně pomáhal.
- Světce většinou obdivujeme, aniž o to někdo z nich stál nebo stojí.
- Světce nemáme obdivovat, ale následovat v tom nejniternějším – v jejich bezvýhradném odevzdání se Kristu.
- Zřící se sebe samého, najít způsob, jak darovat vlastní život, to je vrcholné umění života. Pán Ježíš říká: „Kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, ten ho nalezne.“
- Toužíš vést lidi k Bohu? Nejde to jinak, než že za ním půjdeš především ty sám.
- I když to náš život změní a zpřevrací, mějme odvahu riskovat a přijmout to, co chce Pán.
- Nikdy to není Bůh, ale člověk, kdo ze smlouvy důvěry a věrnosti utíká.
- Máš strach? Co když je to jen nedostatek té lásky, která se nebojí nepřátel, protože je miluje? Té lásky, která je vlastní Bohu a kterou ti chce dát, aby ses přestal bát.
- Kdo miluje nezištnou Boží láskou, pozná všechny krásy života.
- Vyjdeš-li na cestu s Bohem, ocitneš se na prahu velkého dobrodružství. Nevíš, co tě čeká zítra, za měsíc, za rok. Netušíš, jak se bude odvíjet tvůj život, kde se ocitneš a jakým způsobem budeš povolán sloužit druhým. Jedinou jistotou na cestě bude Ježíš a k němu v pokoře a důvěře obrácené tvé srdce.

„Život s Ježíšem je cesta v realitě tohoto světa. Tohoto. Ne nějakého vysněného, ideálního. V takovém žádný opravdový světec nikdy nežil, na rozdíl od těch, kteří se stávají karikaturami svatosti. Nebýt našeho tolik kritizovaného světa a jeho nedostatků, nevyrostl by ani žádný světec. Není to šance?“

Vojtěch Cikrle, brněnský biskup

Foto: Ondřej Dvořáček

- Život s Ježíšem je cesta v realitě tohoto světa. Tohoto. Ne nějakého vysněného, ideálního. V takovém žádný opravdový světec nikdy nežil, na rozdíl od těch, kteří se stávají karikaturami svatosti. Nebýt našeho tolik

kritizovaného světa a jeho nedostatků, nevyrostl by ani žádný světec. Není to šance?

*Mons. Vojtěch Cikrle ■
(„Stradivárky“, Brno, 2013)*

LÁSKA, nejsilnější zbraň

Emil Kapaun, vojenský kaplan (1943)

Je to možná jeden z příštích českých světců. Na jeho přímluvu se stala celá řada mimořádných uzdravení. Již v roce 1993 byl tento muž s českým jménem a českými rodinnými kořeny prohlášen katolickou církví za služebníka Božího, což je první krok k případnému svatořečení. V roce 2013 mu prezident Barack Obama udělil nejvyšší americké vojenské vyznamenání: Medaili cti. Jeho jméno nese několik budov a institucí v Jižní Koreji, Japonsku, Spojených státech a Německu. Bohužel ale žádná v Čechách – ve vlasti jeho předků. Telegram oznamující rodičům, že jejich syn, vojenský kaplan kapitán Emil Kapaun (čti Kapón), je pohřešován, jim byl doručen do města Pilsen (Plzeň) v americkém Kansasu 23. listopadu 1950. Později se dozvěděli, že se syn mohl zachránit – kdyby chtěl... On ale raději zachránil mnoho jiných.

Korea, 1. listopadu 1950

Psal se rok 1950, byl první listopad, Slavnost všech svatých. Americký vojenský kaplan v Unsanu v Severní Koreji otec Emil Kapaun odsloužil čtyři mše svaté pro vojáky 3. praporu 8. jízdního pluku a šel toho dne do svého stanu spát dříve než jindy.

Když se celý 3. prapor uložil ke spánku v kukuřičném poli, objevovaly se všude náznaky toho, že se schyluje k hroznému neštěstí. Velitelé v Soulu si už zřejmě mysleli, že válka je vyhraná. Generálové tvrdili, že Číňané se bojí nezúčastní. Mýlili se.

Během hlídky v kopcích zaslechl poručík Bob Wood rozhovor nepřátelských důstojníků ve vysílače. Jihokorejec mu na otázku, o čem to nepřátelé mluvili, dal odpověď: „O Číňanech.“

Četař Herb Miller, drsný muž menší postavy, který bojoval i ve druhé světové válce, držel hlídku na severu a vrátil se s rolníkem, který přišel výzvědné službě 3. praporu oznámit, že se v okolních horách skrývají desetitisíce Číňanů. Špiónážní důstojníci to považovali za nesmysl. Znechucený četař Miller se díval za odcházejícím rolníkem a pak si do kapes nabral granáty.

Divný zpěv ptáka

Po půlnoci zaslechl četař Miller zpod kopce zahvízdání, které znělo jako ptačí zpěv. Miller strčil do vojáka ležícího vedle něj. „To nezpívá pták,“ řekl mu. „Už je to tady.“

Vstali a vydali se zpět ke svému praporu. Ve tmě uviděli stovky plížících se postav. Pak zazněla trubka, další zatroubení a k tomu strašidelný zvuk pastýřských trub, na něž troubili čínští vojáci rolnického původu. Začaly pálit samopaly a minomety.

Dvacet tisíc Číňanů, o nichž generálové tvrdili, že v Severní Koreji nejsou, se mezi kopci chystalo bleskově zaútočit na tři tisícovky mužů 8. pluku.

Vojáci střelili světlice do noční oblohy a tajil se jim dech: viděli tisíce čínských vojáků, kteří postupovali k nim.

„Zůstaňte a modlete se! Já se vrátím..“

Vojenský kaplan Emil Kapaun a jeho pomocník vojín Schuler byli v tu chvíli už dávno ze stanu venku; dostali totiž zprávu, že první a druhý prapor se již sbalily a dávají se na ústup. „Zmizte odsud!“ ozývalo se ze tmy.

Kapaun a Schuler naložili několik raněných a převezli je na jih. Když se pak vraceli pro další, narazili na cestě na čínský zátaras.

„Zůstaňte u džípu a modlete se,“ řekl Kapaun Schulerovi. „Já se vrátím.“

Běžel najít další raněné, ale napadli ho Číňané. Zoufalý Schuler volal stále dokola

„Pokoj, který dává Bůh, je darem v utrpení, v nouzi i během války.“

Emil Kapaun

Rekonstrukce jedné z bitev války proti komunistické Severní Koreji

Foto: DVIDS, SGT Sung-jun Lim

Vojáci viděli Kapauna běhat od zákopu k zákopu, vytahovat z nich raněné, modlit se za umírající, naslouchat vyznání hříchů uprostřed palby.

Vojenský kaplan kpt. Emil Kapaun (vpravo) odvádí s dalším vojákem vyčerpaného spolubojovníka z bojiště, foto z počátku korejské války

Foto: Wikimedia Commons (DVIDS)

Kapaunovo jméno. Kapauna už pak nikdy nespatriil.

„Ne, mé místo je u raněných“

Vojáci viděli Kapauna běhat od zákopu k zákopu, vytahovat z nich raněné, modlit se za umírající, naslouchat vyznání hříchů

uprostřed palby, trhat košile a prohlížet utržené rány. Muži na něj volali, ať uteče, ale on jim nevěnoval pozornost. Měl několikrát příležitost vyváznout, stejně jako doktor Clarence Anderson. Kněz s lékařem ale opakovaně vbíhali do ostřelovaného území, aby přenesli další raněné

Korejská válka

25. 6. 1950 – Válka vypukla invází Severní Koreje do Jižní Koreje.

30. 6. 1950 – Americká armáda vstupuje do války.

8. 7. 1950 – Generál Douglas MacArthur jmenován v Koreji velitelem jednotek Spojených národů.

1. 10. 1950 – MacArthur vytlačuje Severokorejce z Jižní Koreje.

24. 10. 1950 – Američtí vojáci dosáhli řeky Jalu na čínské hranici.

1. 11. 1950 – Čínská lidová republika vstupuje do války na straně Severokorejců.

23. 5. 1951 – Otec Kapaun umírá v zajateckém táboře v Severní Koreji.

21. 6. 1951 – Jednotky Spojených národů vytlačují komunistické oddíly z Jižní Koreje.

10. 7. 1951 – Začátek rozhovorů o příměří.

27. 7. 1953 – Konec korejské války podepsáním příměří v Panmundžomu.

Volali na něj, aby opustil bitevní pole. „Ne,“ řekl, „mé místo je u raněných.“

do relativního bezpečí na území Američanů.

Někteří z vojáků, kterým se podařilo uniknout, uváděli, že když naposledy viděli kaplana Kapauna, zmenšila se velikost amerického tábora na nějakých čtyřicet metrů od jednoho konce ke druhému. Muži uvnitř tábora byli ze všech stran obklíčeni Číňany. Kapaun byl uprostřed toho území a zatím bez zranění. Pečoval o všechny zraněné vojáky.

Nadporučík Walt Mayo spatřil běžícího Kapauna ve vzdálenosti tři sta metrů od tábora, odkud přinášel raněné. ▷

„Pokorný člověk je podle některých lidí ten, který nebude za nic bojovat, ale dovolí druhým, aby po něm šlapali... Lidská zkušenost nás však učí, že k dosažení nějakého dobra musí člověk vynaložit úsilí; a vynaložit úsilí znamená, dát se do boje s překážkami.“

Emil Kapaun

Snímky z korejské války, vpravo obvazuje s klečícím vojenským kaplanem při službě

Foto: 3x Flickr, U.S. Army Korea (Historical Image Archive) (CC BY-NC-ND 2.0)

Během jedné z těchto cest byl Kapaun zajat a pod pohružkou střelby odveden. Vojáci však povstali a střelbou na únosce umožnili Kapaunovi utéci. Volali na něj, aby opustil bitevní pole. „Ne,“ řekl Kapaun, „mé místo je u raněných.“ Kněz se tvářil stejně klidně, jako když sloužil mši.

Čtyřicet životů

Číňané byli všude kolem, ostřelovali zmenšující se americký tábor. Četař Miller, který jako první zaslechl zvuky podobné ptačímu zpěvu, nyní ležel v příkopu nedaleko jámy, ve které vojenský kaplan Kapaun a lékař Anderson pečovali o raněné. Měl granátem rozdrcený kotník. Celé hodiny tam ležel a předstíral, že je mrtvý. Občas, když se přiblížila skupina Číňanů, vrhl po nich granát a pak zase dělal mrtvého.

**Lékař Anderson
později odhadoval,
že Kapaunovo
vyjednávání
zachránilo skoro
čtyřicet životů.**

Tu se už Číňané dostali do blízkosti jámy, ve které se Kapaun a Anderson starali o raněné; stříleli do ní z minometů a některé z raněných usmrtili.

Vzdát se v této situaci by bylo sebevraždou. Vojáci znali příběhy o krutostech, k nimž v Koreji docházelo. Kapaun pár týdnů předtím psal svému příteli: „Rudí o zajatce nestojí...“

Kapaun se v úkrytu rozhodl pro odvážný krok: přiblížil se k zajatému raněnému čínskému důstojníkovi, řekl mu, že se vzdává, a požádal Číňany o lidské zacházení. Důstojník něco zavolal na ty venku. Číňané přestali ostřelovat kryt. Kapauna a asi dalších patnáct schopných chůze zajali. Také slíbili, že na raněné už nebudou střílet. Lékař Anderson později odhadoval, že Kapaunovo vyjednávání zachránilo skoro čtyřicet životů.

Klidně, jako když jde platit k pokladně

Kapaun pod dohledem čínských vojáků vykročil z krytu, přes mrtvolky ležící po třech na sobě. Cestou spatřil nepřátelského střelce mířícího na amerického vojáka ležícího v příkopu.

Tento střelec našel četaře Millera, skrývajícího se pod mrtvým tělem. Přiložil hlaveň pušky k Millerově hlavě; ten zíral do jejího černého ústí a připadala mu tak obrovská, že by se do ní celý vešel. Teď má umřít. Vtom zaslechl kroky. Stejně tak i voják, který se ho chystal zastřelit. Vyrušený střelec se podíval směrem ke krytu a jeho puška stále mířila na Millerovo čelo. I Miller se otočil, aby se podíval.

Uviděl, že se k nim blíží americký důstojník. Vysoký, hubený, beze zbraně. Kráčel klidně, jako kdyby šel v obchodě

zaplatit k pokladně. Kapaun se prostě uprostřed boje zvedl a šel, čímž riskoval kulku do zad. Ale Číňané nevystřelili. Kapaun došel až k vojákovi s puškou a odrazil paží hlaveň pušky od Millera.

„Pomůžu vám postavit se,“ řekl mu klidným hlasem. Postavil ho na jednu nohu a pak si ho nahodil na záda. Kapaun se s Millerem na zádech vrátil k Číňanům, kteří ho zajali u krytu.

Miller si byl jistý svou smrtí. Ale ten, který ho měl zabít, ho nezaobil. „Vůbec nevěděl, co má dělat,“ vyprávěl později četař Miller. „Takový měl otec Kapaun na tyhle lidi vliv.“

Miller objímal Kapaunova vychrtlá ramena. Byl zvědav, jak daleko ho kněz bude moci nést.

Pochod smrti

Číňané je hnali kupředu, většinou bez jídla a v noci, svízelnou cestou, kterou později ti, kdo přežili, nazvali Pochod smrti. „Když budeme pořád šlapat, nebude nám aspoň taková zima,“ řekl Kapaun Millerovi.

Korejské zimy mohou být ukrutně chladné, zvláště v horách; mnohým přinesly smrt. Připojovaly se k nim další proudy zajatců. Občas někteří z nich, včetně Kapauna, popojeli v nákladáčích. Část cesty strávil Miller na Kapaunových zádech, užaslý nad tím, že jsou oba ještě naživu.

„Měl byste mě tu už položit,“ řekl Miller. „To nemůžete vydržet.“

„Půjdem dál,“ zněla Kapaunova odpověď. Miller občas zaslechl v zadní části kolony výstřely. Došlo mu, že ty, kteří nestačili, Číňané střílejí.

Kapaun běhal sem a tam a prosil muže, aby raněné nesli dál. Když uviděl muže odmítající zvednout raněné, sám se ujmál nosítek. Ti, kteří neposlechli své důstojníky, poslechli kaplana, když je o to požádal.

Zajatecký tábor

Během několika náročných dní od svého zajetí urazili hladovějící vojáci přes šedesát mil. Koncem listopadu 1950 bylo několik zajatců z tábora v Unsanu propuštěno. Četař Samuel Cleckner se dostal na americkou linii. Tam podal zprávu o tom, že v nepřátelských táborech viděl kněze, který denně navštívil až dvě stě vojáků, ošetřoval jejich rány a modlil se růženec.

„Lidé snadno následují toho, koho si oblíbili.“ *Emil Kapaun*

Rekonstrukce jedné z bitev války proti komunistické Severní Koreji

Foto: DVIDS, SGT Sung-jun Lim

Běhal sem a tam a prosil muže, aby raněné nesli dál.

Cleckner byl prvním očitým svědkem, který vyprávěl o Kapaunově hrdinství v táborech. Noviny to, co řekl, předávaly dál, včetně vyprávění Clecknera a dalších o tom, jak Emil Kapaun setrval dobrovolně v Unsanu, ač se mohl zachránit...

Modlitba k svatému Dismasovi – patronu zlodějů

Kapaun mezitím v zajateckém táboře dál ukazoval odvahu, o které Cleckner svědčil. Když váleční zajatci začali svým nepřátelům krást jídlo, nájezdům často velel tento kaplan z města Pilsen v Kansasu. Před těmito výpravami stavěl Kapaun muže do řady a prosil je, aby se v modlitbě obrátili k svatému Dismasovi, patronu zlodějů, který byl ukřižován po Kristově pravici. Kapaun tvrdil, že se svatý Dismas přimluví u Boha za jejich úspěch. Ostatní o tom sice pochybovali, ale bavilo je to. Kapaunovi pak přezdívali Dismas. Měsíce je překvapoval svou odvahou a nyní ještě i důmyslností krádeží. Nadporučík Mayo se dal do hádky se strážemi u ohrady,

kde se skladovaly potraviny, zatímco se Kapaun s ostatními vplížili tiše dovnitř, nacpali si kapsy sójovými boby nebo solí, přes rameno hodili pytel obilí a vytratili se.

Kapaunovo údolí – Šťastné údolí

Kapaun odvedl i v dalším zajateckém táboře v Sombakolu velký kus práce, poskytoval pomoc a útěchu každému, s kým se setkal. Jedním z válečných zajatců, který to vše viděl a později dosvědčil, byl Lawrence Donovan, zajatý medik z oddílu C u 65. regimentu bojových strážů ve 25. pěší divizi. Byl to zbožný katolík a oznámil to strážím. Jeden ho za to zbil a zeptal se: „Kde je tvůj Bůh teď?“ „Je právě zde, v mé mysli a v mém srdci,“ odpověděl Donovan. Dostal za to další rány.

Jednoho dne byli Donovan a Kapaun společně v jedné z chatrčí. Korejci konečně donesli hladovějícím mužům necky plné jídla. Kolem se shromáždili důstojníci i obyčejní vojáci bez hodnosti, všichni nedočkaví, až si dřevěnými lžičkami nabrou své porce. „Hej,“ řekl Kapaun ostatním důstojníkům, „obyčejní vojáci ať jedí první. Nemyslíte, že bychom měli nechat napřed najíst vojáky?“ Důstojníci na něho užasle zírali, a pak uvolnili místo obyčejným vojákům.

Když uviděl muže odmítající zvednout raněné, sám se ujímal nosítek.

Ta vesnice, kde byl zajatecký tábor, se jmenovala Sombakol, ale krátce poté, co tam doputovali zajatci, jí dali název Kapaunovo údolí, anebo ještě sarkastičtěji: Šťastné údolí. Bez ohledu na pojmenování toho místa odborníci z Pentagonu po desetiletích prohlásili, že během války bylo v táboře v Sombakolu mnohem méně úmrtí než v ostatních. Podle židovského lékaře Esenstena, který byl také v táboře mezi zajatci, má na tom největší zásluhu Kapaun.

Ateisté, židé, všichni...

Jakkoliv byl slabý, strážci se otce Kapauna začínali bát. Zdálo se, že jeho odolnost nemá mezí. Jeho spoluvězni se na něho obraceli s prosbou o radu a vedení.

Stráže začaly Kapauna provokovat. Nejvíce zuřily kvůli tomu, že vzdoroval jejich zákazu náboženství. Každý večer ▶

„Skutky Pána Ježíše dosvědčily, kým byl. Naše skutky ukážou, kým jsme my.“

Emil Kapaun

se kněz proplížil do různých chatrčí, kam přinášel nějaké to jídlo, zapálenou dýmku a trochu naděje: „Nechtěl by se někdo krátce pomodlit?“ Tehdy se s ním modlili i někteří ateisté.

Židovský lékař Sidney Esensten často s kaplanem Emilem Kapaunem diskutoval o náboženských otázkách a hluboce ho obdivoval. Když Kapaun dostal úplavici, vytvořil doktor Esensten lstí zdání falešně

Jediný známý snímek severokorejského zajateckého tábora, kde byl kaplan Emil Kapaun vězněn a kde zemřel

Osvobození američtí zajatci, únor 1951

epidemie úplavice. Tak přiměl dozorce, aby vydali léky...

Lékař celé týdny sledoval, jak se Kapaun stává nejoblíbenější postavou v táborech, jediným mužem, jehož příkazy ostatní zajatci přijímají s radostí.

Řekl umírajícímu: „Přestaň umírat!“

Jak po čase zajatci dosvědčili, došlo to tu minimálně k jednomu mimořádnému uzdravení.

Kapaun vešel jednoho dne do chýše a vzal do náruče zjevně umírajícího vojáka. Kapaun držel Chesera Osborna v náručí a jeho hlavu si položil na rameno. Pak Osbornovi jasně řekl, aby přestal umírat. Jako „preventivní opatření“, řekl, mu udělí „pro každý případ“ poslední pomazání. Přitom však od Osborna požadoval, aby ještě více bojoval o svůj život. Pak se asi pět minut modlil. Osborne se zotavil. Jeho uzdravení překvapilo každého v chatrčí.

Zánět

Někteří ze zajatců si povšimli během velikonoční bohoslužby, že i otec Kapaun vypadá nemocně.

Krátce po Velikonocích 1951 se Kapaun vydal za doktorem Esenstenem. Byl velmi slabý, opíral se

o hůl a očividně měl bolesti. Esensten se dotkl knězovy nohy. Pak mu vyhrnul jednu nohavici a spatřil červenomodrý otok. Jednalo se o flebitidu, zánět žil způsobený krevní sraženinou. Flebitida může být smrtelná u lidí zdravých, natož pak u podvyživených jedinců. „Tento stav vyžaduje okamžitou léčbu,“ řekl Esensten. Prikázal Kapaunovi, aby ulehl a nevstával. „To nejde,“ řekl mu kněz.

Krátce po Kapaunově návštěvě u Esenstena probudily v noci nadporučíka Williama Funchesse zvuky, jak do jeho chatrče strážníci přesouvali Kapauna, asi proto, aby ho oddělili od nadporučíka McClaina, dalšího potíživce, kterého neměli rádi. Kapaun trpěl bolestmi. Když Funchess viděl jeho nohu, věděl, že spánek v chatrčí bude pro kněze velkým utrpením; čtrnáct mužů namačkaných vedle sebe, a když v noci chodili na latrínu, vzájemně po sobě šlapali. „Chtěl byste moje místo u zdi?“ zeptal se Funchess. Tentokrát se Kapaun nepřel. Souhlasil. Funchess si ve tmě lehl vedle něj a svým tělem zahříval křehké tělo kněze.

Hrozba Domu smrti

Během následujících šesti týdnů vyvíjeli zajatci v pjoktongském táboře tajně a odvážně snahy o záchranu života otce Kapauna. Na návrší nad táborem stály pozůstatky buddhistického kláštera; dozorcí tomu říkali nemocnice, ale zajatci používali termín Dům smrti. Číňané tam nechávali zajatce umřít tak, že jim odepřeli jídlo a pomoc. Zajatci věděli, že by tam mohl skončit i otec Kapaun.

Knězi bylo právě třicet pět let. Čtyřiatřicetiletý nadporučík Funchess se Kapauna ptal na odpuštění. „Samozeřejmě, že jim musíme odpustit,“ říkával Kapaun o vězňatelích. „A neměli bychom jim pouze odpouštět. Máme je také milo-

Přinášel jídlo, zapálenou dýmku a trochu naděje: „Nechtěl by se někdo krátce pomodlit?“ Tehdy se s ním modlili i ateisté.

„Žádná upřímná modlitba není zbytečná.“

Emil Kapaun

Foto: Flickr, U.S. Department of Defense Current Photos (CC BY-NC-ND 2.0), Sgt. Teddy Wade

Emilovi Kapaunovi byla v roce 2013 posmrtně udělena Medaile cti, kterou převzal jeho synovec Ray Kapaun, na snímku s prezidentem Barackem Obamou.

vat.“ „Ale oni střelí zraněné vojáky, týrají vězně,“ namítl Funchess. „Na tom nezáleží,“ mínil Kapaun. „Pokud jim nedokážeme odpustit, zřekáme se vlastní víry.“

Na konci května 1951, kdy závan jara osvěžil tváře mužů i v tak neutěšeném místě, se doktor Anderson domníval, že Kapaun bude v pořádku. Jenže pak přišli Číňané. Neurvale a bezohledně vtrhli do dveří chatrče. S oddílem ozbrojených čínských vojáků v zádech mával soudruh Sun ve vzduchu pistolí a střílel. Jistě se doslechl o zlepšování Kapaunova zdravotního stavu.

Vyzáblí zajatci – protestanti, židé, agnostici, ateisté – se belhali ze svých chatrčí. Muži se nejprve dohadovali a pak výhrůžně křičeli na strážce: „Nechte ho!“ Číňané s puškami v ruce nehodlali ustoupit. Nadporučík Funchess viděl jednoho vyhublého Američana, jak vrazil do čínského střelce; ten zas strčil do něj.

„Já půjdu,“ řekl otec Kapaun. „Nedělejte si kvůli mě problémy.“

Muži vzlykali jako děti.

„Budu prosit za každého z vás!“

„Vy znáte ty modlitby, Ralphe,“ řekl otec Kapaun jednomu z důstojníků. Dal mu misál a dodal: „Konejte i nadále bohoslužby. Nenechte se jimi zastavit.“ Pak mu řekl, aby pečoval o muže a držel se zásad své víry – „všech zásad“.

Phil Peterson, který pomáhal Kapaunovi vést modlitbu růžence, položil svou ruku na Kapaunovo rameno. „Je mi vás strašně líto,“ řekl.

„Vám je líto mě?“ odvětil Kapaun. „Já budu s Ježíšem Kristem. Kvůli tomu jsem celý svůj život pracoval. A vy říkáte, že mě litujete? Měl byste se kvůli mě radovat.“

Kapaun dal znamení dalšímu zajatci. „Až se vrátíte do Jersey,“ řekl mu, „dejte do pořádku své manželství. Nebo sestoupím z nebe a nakopu vám zadek.“

V tu chvíli už nadporučík Mike Dowe vzlykal.

„Si to tak neber Miku,“ řekl mu Kapaun. „Jdu tam, kam jsem vždycky chtěl jít. A až dojdu tam nahoru, budu prosit za každého z vás.“

Konec?

Muži směle oznámili dozorcům, že otce Kapauna ponесou do Domu smrti sami. Chlapi se o takovou čestnou roli málem poprali.

Nosiči lůžka došli ke vchodu Domu smrti. Kapaun pozvedl ruku a požeňnal dozorcům. Potom pohleděl na nadporučíka Ralpha Nardelu: „V nebi,“ řekl mu, „se budu modlit za váš návrat domů.“

Pak letmo přejel zrakem po vyčkávajících Číňanech. „Odpusť jim, neboť nevědí, co činí,“ řekl.

Emil Joseph Kapaun

20. 4. 1916 – Ve městě Pilsen ve státě Kansas (USA) se v rodině českého původu narodil Emil Joseph Kapaun.

9. 6. 1940 – Vysvěcen na kněze (diecéze Wichita)

20. 6. 1940 – Slaví primiční mši svatou v kostele sv. Jana Nepomuckého v Pilsen.

1943 – Jmenován farářem u sv. Jana Nepomuckého

1944 – Kaplanem americké armády

1945–1946 – Slouží v Indii a Barmě, získává hodnost kapitána.

1946 – Postgraduální studium na katolické univerzitě ve Washingtonu

1948 – Návrat ke službě vojenského kaplana

červenec 1950 – Povolán z Japonska do Koreje

listopad 1950 – Zajat poblíž Unsanu v Severní Koreji

23. 5. 1951 – Otec Kapaun umírá v zajateckém táboře v Severní Koreji.

21. 6. 1951 – Jednotky Spojených národů vytlačují komunistické oddíly z Jižní Koreje.

18. srpna 1951 – In memoriam mu byl za jeho skutky u Unsanu udělen Kříž za vynikající službu.

1993 – Římskokatolickou církví prohlášen za služebníka Božího, což je první krok k případnému svatořečení.

2013 – Prezidentem Barackem Obamou udělena Medaile cti

Foto: Diocese of Wichita

Kapaunova legitimace krajské organizace

Podíval se na čínského důstojníka a řekl mu: „Odpusťte mi.“

Jeho přátelé ho položili na místo, kde leželo několik dalších mrtvých či umírajících zajatců. Otec Kapaun přežil ▷

„Dokonalosti se dosahuje (také) skrze naše úsilí. Když se snažíme stát svatými, nakonec jimi budeme.“

Emil Kapaun

Katolík McGreevy věděl, že když už zdánlivě není žádná šance, je možno se modlit ke svatému, k osobě v nebi, kterou Bůh vyslyší.

v Domě smrti dva dny bez jídla a pití. Poté zemřel.

A to byl jeho konec. Alespoň dozorcí v to doufali.

A potom se začaly dít nezvyklé věci

Krátce po Kapaunově smrti se na sousedním oddělení podařilo smrtelně nemocnému McGreevyemu odlézt ze svého místa na podlaže, kde ho Číňané chtěli nechat zemřít. Tento bývalý fotbalový hráč z Cumberlandu věděl, že musí svaly na nohou používat, jinak dojde k jejich atrofii, a pak bude mít ještě menší šanci na uzdravení. Doplazil se do rohu, kde se mohl svými mohutnými rukama vzepřít o zdi. Hluboce se nadechl, přitáhl nohy k sobě a pronesl modlitbu, jakou nikdy předtím neřikal. Katolík McGreevy věděl, že když už zdánlivě není žádná šance, je možné se modlit ke svatému, k osobě v nebi, kterou Bůh vyslyší. McGreevy se nyní modlil k muži, který tomuto popisu odpovídal. Pokud je známo, McGreevy byl prvním člověkem, který se modlil slovy: „Otče Kapaune, pomoz mi.“

A poté se, poprvé po mnoha týdnech, McGreevy postavil na nohy.

...

Zanedlouho po smrti kněze započaly mírové rozhovory a Číňané konečně začali dávat zajatcům trochu lepší stravu. Ti, kteří přežili, se začali vzpamatovávat a dávali se dohromady. Jeden druhému říkali, že ten muž, který za ně zemřel, si zasloužil na oplátku dar: jejich přežití.

Roy Wenzl a Travis Heying ■
(titulky a perex redakce; vybráno z knihy „Nejsilnější zbraň. Emil Kapaun, vojenský kaplan a hrdina korejské války“, Karmelitánské nakladatelství, 2014 – viz upoutávka na knihu na straně 17)

Pomník kaplana Emila Kapauna v Pilsenu, Kansas

Foto: Flickr, ccarlstead (CC BY-NC-ND 2.0)

Pokud je známo, McGreevy byl prvním člověkem, který se modlil slovy: „Otče Kapaune, pomoz mi.“ A poté se, poprvé po mnoha týdnech, McGreevy postavil na nohy.

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je pánem nebe i země.^[De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý.^[De fide]

Bůh je nekonečně milosrdný.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Koho rozumíme pod slovem „bližní“?

Slovem bližní rozumíme každého člověka, přítele i nepřítel.

Kdy milujeme bližního jako sami sebe?

1) Když mu prokazujeme všechno, co právě požadujeme sami pro sebe, a nedě-

láme mu nic, co bychom rozumně sami nechtěli, aby to druhí dělali nám;
2) a především když pečujeme o spásu jeho duše.

Která jsou hlavní přikázání lásky?

Hlavní přikázání křesťanské lásky jsou tato dvě:

„Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání.

Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,37nn)

Srov. Antonín Podlaha: Veliký katechismus katolického náboženství. Vydání obrázkové, Praha, 1933, on-line: <http://librinostri.catholica.cz/download/PodlahaObrazkovy-OCR.pdf>

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Foto: Flickr, gus_estrella (CC BY-NC-SA 2.0)

Svatí nám mohou pomáhat
svou přímluvou u Boha.
To je nejen pravda víry,
ale také zkušenost všech lidí,
kteří o přímluvu svatých
prosili a prosí.

Z hřiště do nemocnice

Byl říjen 2006, hrál se zápas ve fotbale. Dvanáctiletá Avery Gerlemanová vstřelila gól, ale nezačala jásat. Přišla k postranní čáře a vyplivla na trávník chuchvalec jasně rudé krve.

Poté trenérovi řekla: „Chtěla bych se vrátit do hry.“ Kouč ji však posadil. Její stav se najednou prudce zhoršil...

Lékaři ve Wichitě (stát Kansas, USA) uvedli Avery do umělého spánku a do krku jí zavedli dýchací trubici. Plíce

*Dosavadní
poškození orgánů
bylo fatální.*

Uzdravení dvanáctileté Avery

se jí naplnily krví a ledviny vypověděly službu. Přístroje připojené k Averyině tělu opakovaně hlásily poplach. I kdyby čištění plazmy zabránilo chorobě dále poškozovat dívčiny ledviny a plicní membrány, měla doktorka Hilgenfeldová za to, že dosavadní poškození orgánů bylo fatální. Hilgenfeldová i její kolega Smith si mysleli, že smrt je jen otázkou času.

Pláč a modlitba

Lékaři oznámili rodičům Melisse a Shawnovi Gerlemanovým, jaký je zdravotní stav jejich dcery.

I když to lékaři výslovně neřekli, rodiče pochopili, že dcera může zemřít. Melissa plakala. Se Shawnem se začali modlit – k Ježíšovi a k tomu knězi ▷

*Doktorka
Hilgenfeldová i její
kolega Smith si
mysleli, že smrt je
jen otázkou času.*

*Začali se modlit – k Ježíšovi
a k tomu knězi z Kansasu,
který zemřel před padesáti
pěti lety.*

*Lékaři tvrdí, že je to
nejzáhadnější uzdravení,
s jakým se kdy setkali.*

Foto: Tim Goessman

Zázračně uzdravená Avery Gerlemanová v dresu fotbalového týmu Hutchinson Community College, jak ji jako devatenáctiletou zachytil fotograf Tim Goessman

z Kansasu, který zemřel před padesáti pěti lety (viz předcházející článek).

Zázrak

O tom, co se stalo poté, lékaři tvrdí, že je to nejzáhadnější uzdravení, s jakým se kdy setkali.

Oba hlavní lékaři, kteří o Avery pečovali, jsou vědci uznávající pouze fakta a jsou nakloněni skeptickému uvažování. Vyznáním jsou protestanti, kteří na rozdíl od rodiny Gerlemanových nejsou zakořeněni v katolické tradici úcty ke svatým a víře v zázraky na jejich přímluvu. Lékaři nicméně Vatikánu (pro účely probíhajícího procesu blahorečení – pozn. redakce) sdělili, že uzdravení Avery je tak neobvyklé, že pro to, k čemu došlo, není žádné jiné vysvětlení: podle nich to byl zázrak.

Podle Roy Wenzl a Travis Heying ■

*„Nejsilnější zbraň. Emil Kapaun,
vojenský kaplan a hrdina korejské války“;
Karmelitánské nakladatelství, 2014
– viz upoutávka na str. 17)*

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Je dovolené a doporučené uctívat svaté v nebi a prosit je o přímluvu.^[De fide]

Rovněž je dovoleno a doporučuje se uctívat i jejich ostatky a obrazy.^[De fide]

*Srov. Dogmatika. Olomouc;
Matice cyrilometodějská, 1994.*

Co říká katechismus

Co znamená výraz „společenství svatých“?

Tento výraz označuje především společnou účast všech členů církve na svatých věcech (**latinsky: sancta**): na víře, svátostech, zvláště eucharistii, charismatech a jiných duchovních darech. Základem společenství svatých je láska, která „nemyslí jen na sebe“ (1 Kor 13,5), ale vybízí věřící, aby „měli všechno společné“ (Sk 4,32) a také z vlastního majetku dávali ve prospěch chudších.

Jaké jsou další významy výrazu „společenství svatých“?

Tento výraz označuje také společenství svatých osob (**latinsky: sancti**), to je těch, kteří jsou skrze milost spojeni s Kristem zemřelým a zmrtvýchvstalým.

Někteří putují po této zemi (to jsme my, kteří jsme byli křtem povoláni ke svatosti, i když zatím moc svatí nejsme... – pozn. redakce); jiní již zemřeli a očišťují se, a to i přispěním našich modliteb (proto mají význam naše modlitby za zemřelé, za duše v očistci – pozn. redakce);

a další se už těší z Boží slávy (svatí ve vlastním slova smyslu, tj. ti, kteří již dosáhli věčného štěstí u Boha, nebe – pozn. redakce) a přimlouvají se za nás.

Ti všichni společně tvoří v Kristu jedinou rodinu, církev, ke chvále a slávě Nejsvětější Trojice.

*Srov. Kompendium Katechismu katolické církve.
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

„Jdu tam, kam jsem vždycky chtěl jít. A až dojdou tam nahoru, budu prosit za každého z vás.“

Emil Kapaun

Otče Kapaune, pomoz mi!

Otec Emil Kapaun slaví mši svatou na kapotě svého džipu během korejské války dne 7. října 1950

Foto: Col. Raymond A. Skeehee via Defence Media Activity

„Než jsem se v roce 2005 stal biskupem wichitské diecéze, o otci Kapaunovi (viz předcházející články) jsem nevěděl vůbec nic. Záhy jsem ale zjistil, že svou neznalostí patřím k menšině, a to nejen ve Wichitě, kde byl otec Kapaun vysvěcen a sloužil jako kněz, ale i v rámci celé naší země, a dokonce i celosvětově,“ říká Mons. Michael O. Jackels, biskup z amerického města Wichita.

Nechtěl ho na pokoji, vzal si ho na svatbu...

Zájem o osobu otce Kapauna začal ihned po skončení korejské války (1953). Když se totiž vojáci doslechli o smrti vojen-

ského kaplana Emila Kapauna v zajateckém táboře, začali vyprávět své příhody o zkušenostech s ním. Tento patří k mým nejoblíbenějším:

Před vysláním do Koreje, když byl ještě otec Kapaun na základně ve Fort Bliss v Texasu, měl bydlet s jedním vojákem nekatolíkem. Ten nechtěl mít za spolubydlícího katolického kaplana, a tak žádal, aby mu přidělili někoho jiného. Jeho žádost však byla zamítnuta. Během krátké doby si ho otec Kapaun získal, přijal ho do katolické církve, a byl dokonce svědkem na jeho svatbě!

Příběh má ale ještě pokračování

To je ale jen půlka příběhu. Dotyčný voják a jeho žena nemohli mít děti. Podle lékařů měla žena neléčitelné zdravotní potíže, které znemožňují početí. Její muž se po skončení korejského konfliktu dozvěděl, že otec Kapaun zemřel v zajateckém

táboře. Spolu se svou ženou se rozhodli prosit otce Kapauna, aby se za ně přimlouval u Božího trůnu na úmysl, aby mohli mít děti. I poté, co se jim narodily tři děti (!), lékaři stále trvali na tom, že žena má neléčitelné potíže, které znemožňují početí...

Vlastnosti, které přitahují

Čím otec Kapaun přitahuje tolik lidí a jak to, že je tak známý? Nejpravděpodobnější příčinou jsou, myslím, jeho vlastnosti.

Otec Kapaun byl **statečný**. V zajateckém táboře se vysmíval komunistické indoktrinaci a pokojně odrazil protináboženské útoky.

Otec Kapaun byl **šlechtný**. Raněného vojáka nesl během dlouhého bolestivého pochodu do zajateckého tábora.

Otec Kapaun byl **dobrosrdečný**. Pozvedal náladu mezi zajatci a dodával jim naději. „Mějte víru a důvěřujte,“ říkal jim. ▷

Rozhodli se prosit otce Kapauna, ať se za ně přimlouvá, aby mohli mít děti.

Narodily se jim tři děti, a lékaři stále tvrdili, že žena má neléčitelné potíže, které znemožňují početí...

Foto: Flickr, billnwmsu (CC BY-NC-ND 2.0)

Otec Kapaun byl **laskavý**. Pečoval o druhé, pral prádlo a umýval těla nemocných zajatých vojáků. Opatřoval pro ně více jídla, občas se s nimi děлил i o svůj skrovný příděl.

Otec Kapaun byl **obětavý**. Zajali ho, protože neopustil jiné zraněné vojáky, byť k tomu dostal příležitost. Zemřel 23. května 1951. Jeho smrt uspišilo kruté zacházení od jeho vězňitelů, nedostatek

jídla a oblečení. Sám totiž ostatním zajatcům rozdal velkou část toho, co měl.

Otec Kapaun **nebyl dokonalý**, ostatně jako žádný člověk, a to včetně těch, kteří byli Církví již svatořečeni. Přál si být propuštěn, aby pak mohl patřičně nakopat konkrétního vězeňského dozorce do zadku...

Otec Kapaun nebyl dokonalý, ostatně jako žádný člověk, a to včetně těch, kteří byli Církví již svatořečeni.

Motiv činu: Ježíš

U otce Kapauna však nacházíme ještě jednu stránku jeho života: jeho motivaci,

Krucifix vytvořený v zajateckém táboře bojovým pilotem židovského původu. Gerald Fink ho vyřezal z třešňového dřeva na počest Emila Kapauna, kterého osobně neznal. Ale Kristus prý má Kapaunovu podobu

Foto: Catholic Diocese of Wichita

„On (Ježíš) zemřel, protože nás miloval a bylo mu nás líto. Zemřel, abychom my mohli žít.“

Emil Kapaun

Lidé prosí otce Kapauna o modlitbu, aby se přimlouval za jejich potřeby.

tedy důvod, pro který jednal tak statečně, dobrasrdčně, laskavě, uvážlivě a obětavě. To lze vysvětlit jedním slovem: Ježíš.

Ježíš sám sebe daroval v lásce, jak nám ukázal svým vtělením, službou kazatele na cestách, nasycením hladových zástupů po tělesné i duchovní stránce, uzdravováním jejich ran, odpouštěním hříchů a nakonec tím, že se vzdal svého vlastního života, obětoval ho a položil za druhé.

Vším, co otec Kapaun dělal, napodoboval Ježíše.

Když uplynul nějaký čas od smrti otce Kapauna, začali někteří ze zajatců, kteří ho znali z tábora, říkat, že Kristova tvář na krucifixu, který vyřezal židovský zajatec (který sám nikdy otce Kapauna neviděl, ale denně o něm slyšel nějaké historky), se překvapivě podobala tváři hrdinského

Knihu Roye Wenzla a Travis Heyinga *Nejsilnější zbraň. Emil Kapaun, vojenský kaplan a hrdina korejské války* vydalo Karmelitánské nakladatelství, 144 stran, 239 Kč. Možnost objednávky na www.ikarmel.cz.

Foto: Wikimedia Commons, U.S. National Archives and Records Administration

Modlitba mladého mariňáka pár minut před útokem proti komunistickým korejským vojákům

kněze. Zajatec, který kříž vyřezal, si mysl, že právě tak musel Ježíš vypadat: jako otec Kapaun.

Byl, tak jak o něm říkali jeho bývalí spoluvězni a jak je vyryto na jeho pomníku v rodném městě Pilsen v Kansasu, „cele člověkem a cele knězem.“

Lidé prosí otce Kapauna o modlitbu, aby se přimlouval za jejich potřeby. Modlí se společně s Bobem McGreevym, který přežil zajatecký tábor a krátce po smrti otce Kapauna zvolal: „Otče Kapaune, pomoz mi!“

Skutečně, dříve než otce Kapauna nechali dozorci odnést stranou ostatních, aby zemřel zcela opuštěn, slíbil ostatním zajatcům: „Až dojdu tam nahoru

(do nebe), pomodlím se za každého z vás.“ A jednomu z nich, který měl po návratu domů dát nejprve do pořádku své manželství, otec Kapaun pohrozil, že pokud tak neudělá, sestoupí z nebe a nakope mu – asi uhadnete co.

Pokud ho katolická církev prohlásí za blahoslaveného a svatého, bude moci inspirovat ještě více lidí k následování Ježíše.

Mons. Michael O. Jackels ■
(podle Roy Wenzl a Travis Heying: „Nejsilnější zbraň. Emil Kapaun, vojenský kaplan a hrdina korejské války“, Karmelitánské nakladatelství, 2014 – viz upoutávka na této straně)

Pokud ho katolická církev prohlásí za blahoslaveného a svatého, bude moci inspirovat ještě více lidí k následování Ježíše.

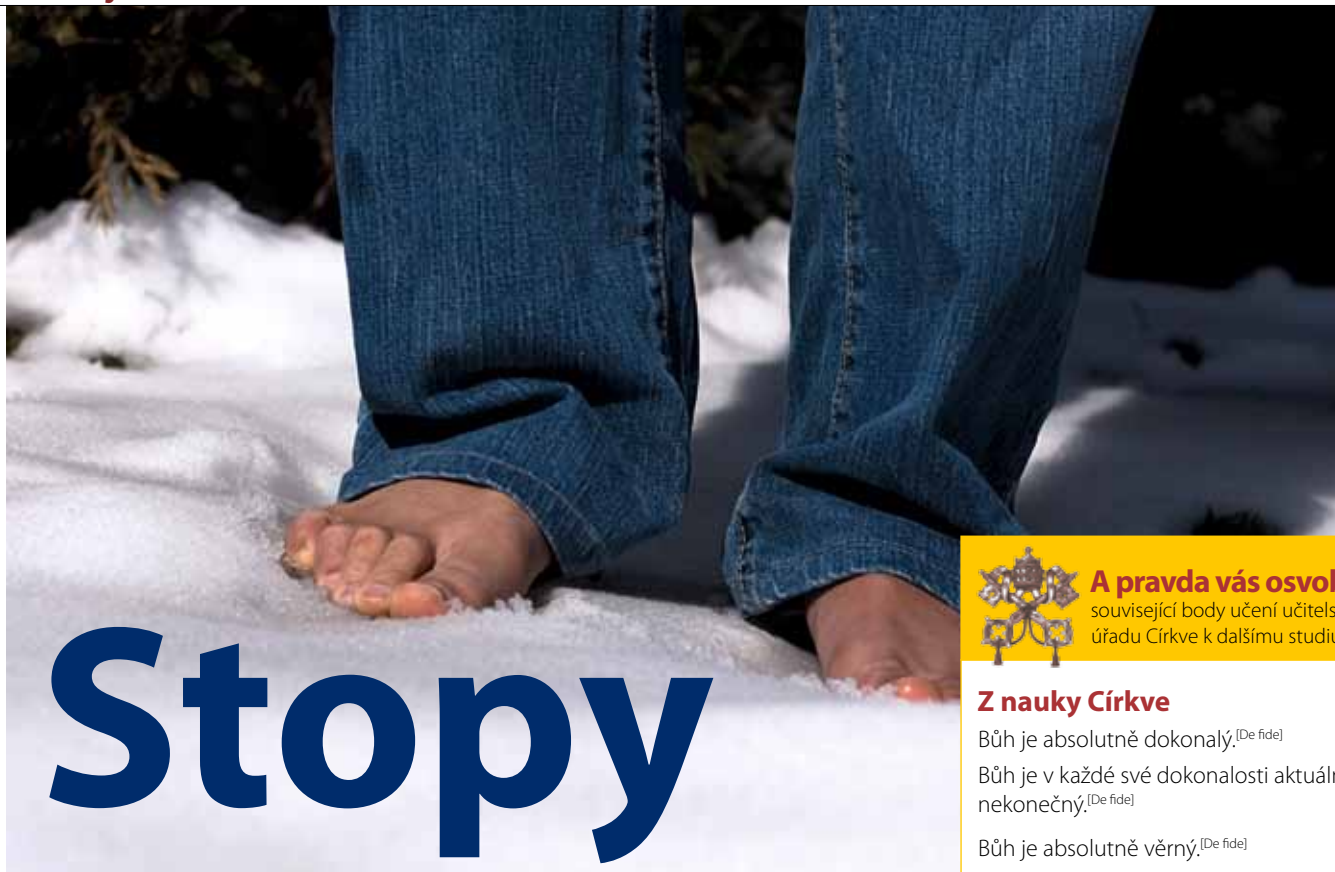

Foto: Flickr/bmhlam (CC BY-NC 2.0)

Stopy

Zakladatele hnutí Opus Dei Josemaríu Escrivu jako šestnáctiletého mladíka upoutaly stopy nohou ve sněhu, které tam zanechal řeholník – bosý karmelitán. Vtisly se mu hluboko do srdce. Musel se ptát: „Když tento karmelitán byl připraven přinést z lásky k Bohu takovou oběť, co pro něj udělám já?“

Ten bosý karmelitán prostě konal to, co mu předpisovala řádová pravidla: chodil bos. Mohlo by se zdát, že to nemůže být

k ničemu dobré. A přece jeho stopy přinesly svůj plod – začátek povolání kněze, zakladatele duchovní rodiny v Církvi, dnes světce.

Každý, i malý skutek lásky k Bohu nebo k bližnímu, i když o něm nikdo neví, je stopou, která někde přinese plody.

*Mons. Jiří Mikulášek
(„Přichází Král“, Biskupství
brněnské, 2005) ■*

Každý, i malý skutek lásky k Bohu nebo k bližnímu, i když o něm nikdo neví, je stopou, která někde přinese plody.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Bůh je absolutně dokonalý.^[De fide]

Bůh je v každé své dokonalosti aktuálně nekonečný.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Bůh je absolutně pravdivý.^[De fide]

*Srov. Dogmatika. Olomouc:
Matice cyrilometodějská, 1994.*

Co říká katechismus

Jaké jsou plody Ducha Svatého?

Plody Ducha Svatého jsou dokonalosti, které v nás Duch Svatý utváří jako prvotiny věčné slávy. Tradice církve jich vypočítává dvanáct: „lásky, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrota, mírnost, **věrnost**, tichost, zdrženlivost, čistota“.

Pozn.: Tato tradice vypočítávající dvanáct plodů (ovoce působení) Ducha Svatého má svou oporu v textu Gal 5,22–23 ve znění, jak ho podává latinský překlad Vulgáty; v původním řeckém textu se nachází pouze devět těchto plodů – věrnost je však uváděna i v řeckém originále.

*Srov. Kompendium Katechismu katolické církve.
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

SESTRY VORŠILKY ŘÍMSKÉ UNIE ŘÁDU SV. VORŠILY

Naším posláním je výchova ve všech formách se zaměřením na evangelizaci. Kromě činnosti ve školách působíme též ve farnostech (katecheze, služba chudým a nemocným, misie). V naší republice máme Základní školu sv. Voršily v Praze a v Olomouci a Mateřskou školu sv. Voršily v Praze. Náš řád založila sv. Anděla Merici roku 1535 v severní Itálii jako „Společnost sv. Voršily“ podle tehdy velmi uctivané světice. Sestry nejprve zůstávaly ve svých rodinách a pečovaly o duchovní výchovu chudých dívek. V 17. století se však vlivem doby Společnost přeměnila v řeholní řád s klauzurou. Roku 1655 přicházejí voršilký v této řádové formě také do Prahy a dalších měst. U samostatných klášterů tehdy fungovaly penzionáty a školy. Když komunisté kláštery zavřeli, poslali sestry do továren, později jim byla svěřena péče o postižené děti v léčebnách. Sametová revoluce nám pak umožnila pozvolný návrat do klášterů a škol.

Patříme do velkého společenství sester – mezinárodního Institutu Římské unie – spojení voršilek ze 35 zemí světa (mimo to jsou ve světě ještě další kongregace a unie voršilek; jak během doby sestry rozšiřovaly své působení). Tím podstatným pro nás je snaha o rovnováhu mezi modlitbou, životem v komunitě a apoštolátem (viz foto jedné z malých komunit).

Pro více informací: www.vorsilky.cz nebo www.ursulines-ur.org

Foto: archiv osu

Vydej se na cestu – ke svatosti

Matka Tereza z Kalkaty říkala: „Svatost není výsadou vyvolených, ale povinností každého křesťana.“ Můžeme dodat, že je to krásná povinnost. Také svatý Josemaría Escrivá de Balaguer, zakladatel Opus Dei, patří mezi ty, kteří jasně rozeznali toto všeobecné povolání ke svatosti. Vedli k ní i ostatní. Nechme se jím povzbudit ke každodennímu úsilí o svatost – nic důležitějšího neexistuje!

Foto: Ondřej P. Vaněček

- Chceš-li se vyhýbat svým povinnostem, nikdy nebudeš postrádat výmluvy a spoustu zbytečných důvodů. Nezastavuj se, abys o nich uvažoval. Zbav se jich a dělej to, co dělat máš.
- Bez dobrého architekta by sis nepostavil dobrý dům pro svůj život na zemi. Jak si můžeš chtít vystavět bez duchovního rádce palác posvěcení pro svůj věčný život v nebi?
- Až dosáhneš pořádku ve svém životě, tvůj čas se ti znásobí a budeš moci vzdávat Bohu více chvály tím, že budeš více pracovat v Jeho službách.
- V prvním řadě modlitba, pak pokání, na třetím místě, teprve na třetím místě činnost.
- Neumíš se modlit? Postav se do přítomnosti Boží, a jakmile řekneš: „Pane,

Posvěcení je prací celého života.

- neumím se modlit!“, buď ujištěn, že jsi už začal.
- Vytrvej v modlitbě. Vytrvej, i když tvé úsilí se ti zdá marným. Modlitba je vždycky plodná.
- Ježíš trpí, aby vykonal vůli Otce. A ty, který chceš také vykonávat přesvatou Boží vůli tím, že následuješ Mistra, můžeš si naříkat, když cestou potkáváš utrpení?
- Zpytování svědomí – to je každodenní práce. Je to účetnictví, které nesmí být nikdy obchodníkem zanedbáno.
- Dělej málo předsevzetí, ať jsou konkrétní, vykonávej je s Boží pomocí.

- Ježíši, kéž jsem poslední ve všem... ale první v lásce.
- Posvěcení je prací celého života.
- Nezapomínej, že na zemi každá velká věc měla malý začátek.
- Začít, to dovedou všichni. Vytrvat dovedou jen svatí.

*Citáty připravil
P. Antonín Hráček a kol.
(z knihy: Josemaría Escrivá de Balaguer:
„Cesta“, Brno, Cesta, 1992) ■*

*Až dosáhneš
pořádku ve svém
životě, tvůj čas se
ti znásobí...*

Vyžadují od sebe, protože chci milovat!

Kdyby láska nevyžadovala námahu, tak stanovení požadavků, které nějak s láskou souvisí, by nemělo smysl. Ale láska námahu vyžaduje – tak jako vyžaduje námahu i dosažení štěstí a radosti.

Dvě touhy

Radost a štěstí? To ti přeje i Bůh!

Každý z nás má obvykle dvě touhy. Ta první – to je snění o tom, jak se stávat čím dál šťastnějším člověkem. Jde o velmi vyzrálou touhu, shodnou s touhou Syna Božího, který k nám osobně přišel a stal se člověkem právě proto, aby jeho radost byla v nás a aby naše radost byla dokonalá.

Ale nechceš štěstí bez námahy, že?

Často však máme i druhou touhu. Takovou, která není vyzrálá, protože není reálná. Toužíme dosáhnout štěstí lehce, bez námahy, bez disciplíny, bez práce na sobě, bez respektování Desatera. V nebi je snadné být šťastným, ale na této zemi, kterou často nazýváme temnou roklí a slzavým údolím, se nikomu nepodaří být opravdu šťastným lehce a bez námahy. Bůh nám nenabízí štěstí snadné, ale štěstí pravdivé – skutečné. Jeho dosažení se pojí s tím, že sami sobě klademe zásadní požadavky, které jsou nutné k tomu, abychom se učili milovat vyzrálým způsobem. Šťastní jsou totiž pouze ti lidé, kteří jsou schopni milovat a přijímat lásku od Boha a lidí.

*Bůh nám nenabízí
štěstí snadné,
ale štěstí pravdivé
– skutečné.*

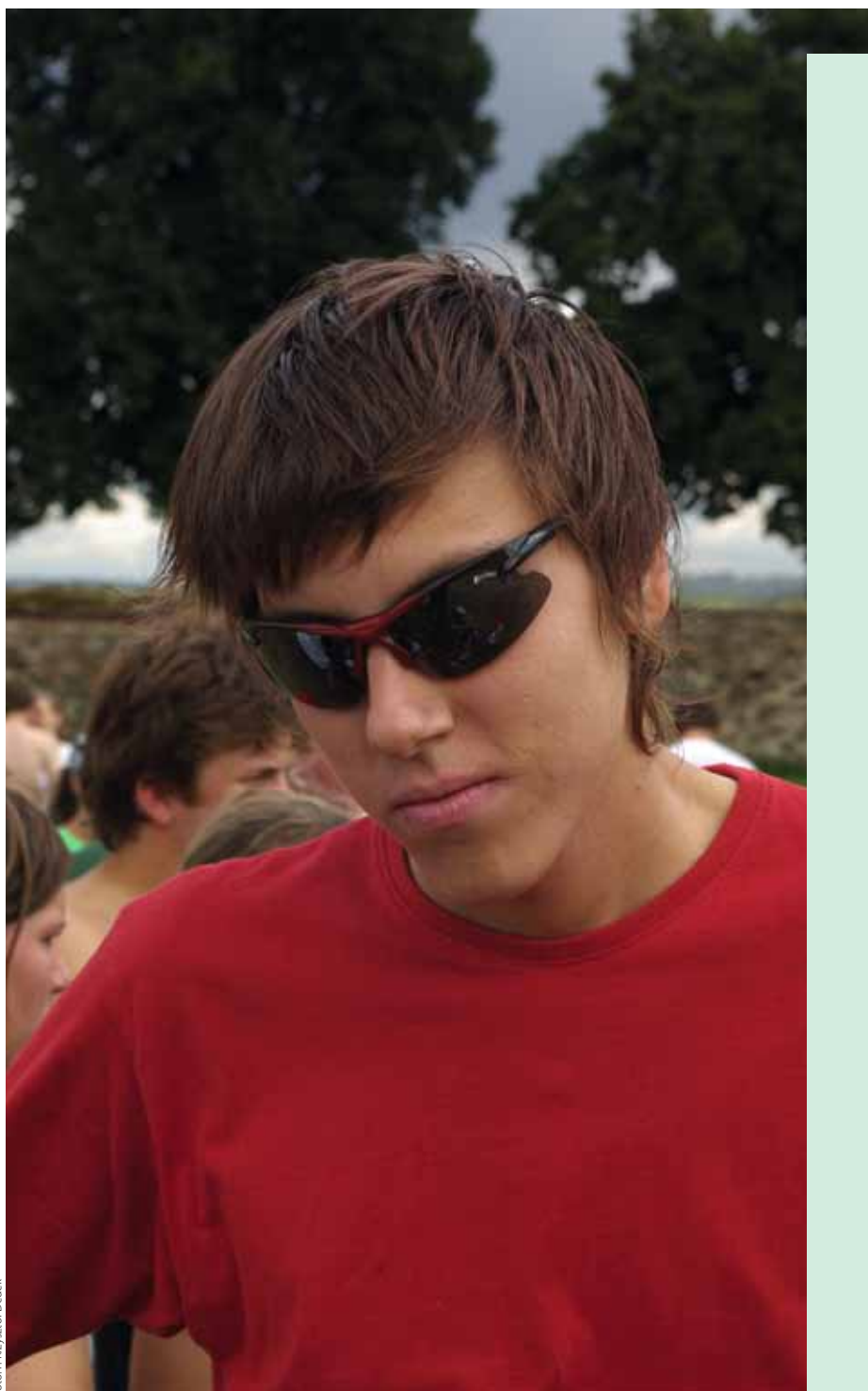

Foto: P. Krzyštof Dedeček

Foto: Flickr, ibm4381 (CC BY 2.0)

Odlišit lásku od **sexu**

Kdo chce být šťastným člověkem, ten si musí nejprve uvědomit, že si nelze plést lásku s tím, co jí není. Plést si lásku s nějakou její náhražkou nebo karikaturou je totéž jako si plést život se smrtí! Pokud někdo tvrdí, že je láskou rozčarován, tak si neuvědomuje, že si spletl lásku s něčím jiným. Právě proto můžeme porozumět lásce a vyzrálé milovat teprve tehdy, když víme, čím láska není. V našich dobách bývá láska nejčastěji ztotožňována se sexualitou, se zamilovaností a citem, s tolerancí a „volnými svazky“ a také s naitou.

Láska není záležitost pudů a hormonů

První omyl spočívá v přesvědčení, že podstatu lásky stanoví sexuální soužití a že láska je především záležitostí pudů nebo hormonů. Záměna lásky za pudovost a biochemii vede k lidským dramatům, protože sexuální pud – tak jako každý pud – je slepý. Kdyby podstatou lásky bylo sexuální soužití, tak by rodiče nemohli milovat své vlastní děti. Přitom i v manželství

představuje sexuální soužití pouhou epizodu v celém tom moři vnímavosti jednoho vůči druhému a každodenní starosti o něj. Kdo si plete sexualitu s láskou, ten je pro chvíli rozkoše připraven obětovat nejen své svědomí, manželství a rodinu, ale též zdraví, a dokonce život. Takový člověk upadá do závislosti a nezřídká se dopouští i krutých přestupků.

Skutečné lásce jde o osobu a její dobro

Toho, kdo prožívá radost proto, že miluje, nezajímá taková forma sexuálního kontaktu, která působí ztrátu přátelství s Bohem, se sebou samým a s druhým člověkem.

Co více, ve většině případů mezilidských svazků svědčí o zodpovědné lásce právě schopnost zdržet se sexuálního soužití. Sexuální soužití se přece nepojí s vyzrálou láskou rodičovskou, snubeneckou nebo přátelskou. I v manželství je sebevláda nad pohlavním pudem podmínkou zachování věrnosti a štěstí. Sexualita manželů je čistá tehdy, když

je výrazem lásky, a ne projevem pudu, žádostivosti nebo závislosti. Manžel, který miluje, se nesoustředí na tělesné prožitky, ale na to, že může být tak blízko osobě, kterou miluje a která miluje jeho. Sexuální soužití je tedy setkáním dvou osob, a ne dvou těl. Dorůst k lásce může pouze ten, kdo vyžaduje od sebe vládu nad pudem a instinkty, a také nad vlastním tělem. Kdo si neklade tyto požadavky, ten nejenže nebude schopen někoho milovat, ale začne též bolestně ubližovat jiným lidem i sobě samému. Důsledkem bude sobectví, závislosti, a možná i venerické choroby, psychické nemoci, či dokonce kriminální delikty...

Plést si lásku s nějakou její náhražkou nebo karikaturou je totéž jako si plést život se smrtí!

„Milovat znamená chtít dobro toho druhého.“

definice lásky sv. Tomáše Akvinského († 1274)

Odlišit lásku od citů

Druhý omyl spočívá v přesvědčení, že láska je cit a zamilovanost do někoho tou nejintenzivnější formou lásky. Jenže milovat – to je něco podstatně víc než prožívat nějaké emocionální stavy. Kdyby podstatou lásky byl cit, tak by nebylo možné lásku slibovat, neboť city jsou proměnlivé a nevypočitatelné. I city představují součást člověka, jsou jeho znakem. Láska je ale naproti tomu postojem celého člověka. City prožíváme též vůči zvířatům, předmětům či událostem, a to tehdy, když něco máme rádi nebo se něčím těšíme. Láska je však stálým způsobem chování a jednání, ne chvilkovou náladou.

Bušení srdce patří k lásce, ale není láskou

Mylná představa, že láska je cit, vyplývá z toho, že každý, kdo miluje, prožívá silné citové vzrušení. Neexistuje láska bez citů. Když je někdo vůči druhé osobě lhostejný, znamená to, že ji nemiluje. Ale

z toho, že city vždycky doprovázejí lásku, nevyplývá, že právě ony jsou její podstatou. Kdyby bylo možné tvrdit, že láska je souhrnem citů, čili tím, co ji ve skutečnosti jenom doprovází, tak stejně oprávněně by bylo tvrzení, že láska je zesíleným působením hormonů, zvýšeným krevním tlakem nebo ruměncem na tváři. Ano – jevy tohoto typu se ukazují tehdy, když milujeme, ale nepředstavují podstatu lásky!

City, které provázejí lásku, jsou různé...

Není pravda, že láska je cit a ten, kdo miluje, prožívá pouze „krásné“ pocity. Místo toho je pravda, že city vždy provázejí lásku, ale jsou různé: od radosti a entuziasmu až k rozhořčení, hněvu, lítosti a velkému utrpení. V každém slově i činu Ježíš vyjadřoval lásku, ale přitom prožíval různé emotivní stavy a city. Když milující rodiče objeví, že jejich syn je narkomanem, pro-

žívají dramatický neklid, strach a mnoho jiných bolestných citů – právě proto, že milují svého syna. Záměna lásky za cit působí, že city se přijímají za kritérium chování. Ve skutečnosti však city zůstávají – podobně jako pudy – slepé a řídit se jimi vede k životním omylům a dramátům, někdy i k vraždám ze žárlivosti nebo k sebevraždám.

Láska je vědomý a dobrovolný postoj

Láska je vědomý a dobrovolný postoj a city pouze jedním ze způsobů vyjádření tohoto postoje. Láska je otázkou svobody a daru, zatímco city otázkou potřeb a spontaneity.

Láska vede na vrcholy nesobekosti a svobody, zatímco vazby spočívající na emocionálních potřebách vedou k závislosti na druhých osobách, k žárlivosti, agresi a rozčarování. **Láska přináší pohodu ducha a pokoj, zatímco koncentrace na city vede k neklidu a napětí.** Právě proto bývá radost zamilovaného člověka plná nepokoje a zamilo-

Odlišit lásku od tolerance

Foto: Flickr, louis_a_catlover (CC BY-NC-SA 2.0)

vaní se časem navzájem zraňují různými formami citového vydírání. Láska vede k trvalé radosti, zatímco podléhání citům ničí mezilidské vztahy a vede k trvalému neklidu.

Dorůstát do lásky – a skrze ni ke štěstí – může jen ten, kdo pro sebe vyžaduje moudrost k tomu, aby odlišil zamilovanost od lásky a aby se neřídil city, nýbrž právě láskou a odpovědností a zdravým úsudkem. Zamilovanost – jako každý citový stav – není hříchem. Může se jím ale stát tehdy, když se přejde od zamilovanosti k sexuálnímu soužití. Dorůstát do lásky znamená vyžadovat od sebe uvážlivost ve vztazích s osobami druhého pohlaví a vládu nad city.

Milovat – to je něco podstatně víc než prožívat emocionální stavy.

Přesvědčení, že láska je totéž co tolerance, je rovněž omyl. Ten, kdo toleruje, říká: „Dělej, co chceš!“, a ten, kdo miluje, říká: „Pomohu ti dělat to, co tě dovede ke svatosti.“ Tolerance by byla racionálním postojem jedině tehdy, kdyby člověk nebyl ve stavu ubližovat sobě samému a jiným lidem. Tak tomu bude teprve v nebi, ale v tomto životě většina lidských jednání nevyjadřuje lásku, nýbrž naopak: vede ke křivdám a utrpení. V těch podmínkách, v jakých žijeme na zemi, říct někomu: „Dělej, co chceš!“, znamená totéž jako mu říct: „Tvůj osud mne nezajímá!“

Ten, kdo si plete lásku s tolerancí, rezignuje na racionální myšlení, pokud věří, že všechna jednání člověka jsou stejně dobrá, což je zjevná nepravda.

Říkat: „Dělej, co chceš!“ je totéž jako říct: „Tvůj osud mne nezajímá!“

Kdyby podstatou lásky byl cit, tak by nebylo možné lásku slibovat, neboť city jsou proměnlivé a nevypočitatelné.

Foto: Václav Plíšek

Hranice tolerance

Tolerovat lidské chování lze – avšak v jistých hranicích! – výlučně ve vztahu k zálibám a chutím. O tom, že existují hranice tolerance, přesvědčí každého už ta skutečnost, že se nelze odvolávat na toleranci ve vztahu k takovým způsobům chování a jednání, jež natolik škodí, že jsou zakázány i trestním zákoníkem.

Neexistují však jen trestní zákony, ale i mravní normy, které jsou ještě nad nimi... Vyvrálý člověk podporuje odpovědné způsoby chování u všech lidí bez výjimky, ale zároveň odporuje – a to zásadově, jak nás učí Kristus – těm druhým chování, jimiž člověk ubližuje sobě samému nebo jiným lidem.

Dorůstát do lásky a ke štěstí znamená vyžadovat od sebe schopnost precizně odlišit toleranci od lásky. To předpokládá odvahu být – v pozitivním významu! –

stále více „netolerantní“ k těm formám chování a jednání bližního, jež jsou škodlivé, neboť čím více miluji, tím více mi záleží na osudu těch, kteří bloudí.

Ten, kdo miluje, říká: „Pomohu ti dělat to, co tě dovede ke svatosti!“

P. Marek Dziewiecki ■
(podle časopisu „Řád“ 1/2014
a „Žrodlo 7/2009“, překlad dr. Radomír
Malý, redakčně upraveno)

Nečekané, Bohem nabídnuté perspektivy

Možnosti jsou jako semínka – můžeme z nich nechat něco dobrého a krásného vyrůst... Ale také nemusíme.

O jarních prázdninách pravidelně jezdívám se skupinkou mládeže na hory do Jeníkova u Duchcova.

Do severních Čech jsme vyjeli i loni a byli jsme mile překvapeni, že na sjezdovkách, které jsou v dosahu, bylo dostatek sněhu, i když jinde sních vůbec nebyl. A když jsem se jednou řítíl ze svahu a kochal se krásnou krušnohorskou přírodou a krásou rychlé jízdy, zčistajasna mě zaplavila obrovská vděčnost Pánu Bohu za to, že můžeme lyžovat a že Bůh to všechno už takto pro nás předem při-

pravil! Vždyť třeba před tisíciletím ještě lidé netušili, že by se dalo takto lyžovat, ale Bůh už předem tyto možnosti do přírody vložil a trpělivě vyčkal, až my lidé objevíme lyže, vleky, nebo dokonce umělé zasněžování...

Podobně je tomu i s mnoha jinými vymoženostmi moderní doby. Tak například internet: dnes je velmi rozšířen, ale ještě před necelým půlstoletím lidé vůbec netušili, že by něco takového mohlo existovat. Ale Bůh tuto možnost už dávno

... to všechno už takto pro nás předem připravil!

předem vložil do svého stvoření a člověk může tyto další a další úžasné vlastnosti věcí, které ho obklopují, postupně objevovat. Žasnu nad Boží dobrotou, inteligencí a také trpělivostí.

Když to tak vezmeme, tak vlastně celá věda postupně jen poodkrývá možnosti, kterými Bůh své stvoření obdařil. Pravá věda objevuje to, co pro ni už dávno ve svém úradku z lásky k nám připravil Pán. Podobně také technika. Pamětníci sice možná vzpomenu na doby, kdy se někteří snažili pokrok vědeckého a technického poznání vydávat za důkaz Boží neexistence – ale to je něco tak směšného jako domyšlivé konstatování mravence, který by prolezl celý orloj, prozkoumal všechna kolečka a jejich vzájemné závislosti a pak by prohlásil: „Teď už chápu, jak to celé funguje, takže žádný hodinář neexistuje...“

Ale pojďme ještě o krůček dál. Do každého z nás lidí vložil Bůh možnost: lásku. Žít a šířit lásku. Ne všichni objeví, že jsou toho schopni. Ale ti, kdo tuto úžasnou možnost objeví, kteří zkusí jednat jako lidé lásky, udělají silnou zkušenost. Jednat v síle lásky je totiž osvobozující, obohacující, povzbuzující zároveň. Znamená to podobat se samotnému Bohu. Člověk tak může začít žít Božím životem!

Udělalí jste už takovou zkušenost? Pokud ano, jistě mi dáte za pravdu. Pokud ne, tak si na mé doporučení vzpomeňte, zvláště ve chvíli, kdy vám někdo ublíží. Zjistíte, že cesta lásky nejen funguje a že jste jí schopni, ale budete naplněni úžasem nad obrovskými perspektivami, které se před vámi díky krokům lásky otevrou.

Ano, tak obrovské možnosti do nás předem vložil Bůh. Objevíme je? Využijeme ty možnosti?

P. Marek Dunda ■

*Objevíme je?
Využijeme ty
možnosti?*

Foto: Flickr, tomflakrooz (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Flickr, Richard Masoner/Cyclelicious (CC BY-SA 2.0)

... dává slunci svítit na všechny

Klíče od automobilu udělaly pěkný oblouček, cinkly o železnou mříž a zmizely. V tom letním poledním žáru téměř nezachytitelná událost píseckého náměstí. A přece...! Kolemjdoucí pán mírně zpomaluje a přes rameno se ptá: „Co to bylo?“ Odpovídám záměrně s nadhledem: „... jen klíče vod auta.“ Současně můj nadhled mizí, tak jako mizí chodec s doporučením „... že tam určitě bude nějaký vstup ze sklepa...“

Začíná mi docházet závažnost situace, a to zejména při pokleknutí u chodníkové mříže. Oči se adaptují na šero a vidí čtyřmetrovou betonovou šachtu bez jakéhokoliv výstupku, natož vstupu! Na dně mezi odpadky vidím své klíče, které upustila před několika vteřinami má vedrem schváčená ruka a mysl. Dochází mi, že nestíhám odpolední program, neboť sehnat žebřík či něco jiného bude akce, která zabere nejméně hodinu. Klekám opět na chodník a znovu sonduji temnou šachtu.

„Co tam hledáš!?“ slyším nad sebou hlas a zvedám se. Otázka přichází od lehce zanedbaného mladíka se strupy na nose a batohem na zádech. Není sám, hned vedle něj se na mne usmívá starší fousáč. Také u něj není pochyb, že vše své si nosí s sebou a že jeho „doma“ má hodně neur-

„Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých. Pravím vám, že jejich andělé v nebi jsou neustále v blízkosti mého nebeského Otce. Vždyť Syn člověka přišel spasit, co zahynulo.“

Ježíš Kristus (Mt 18,10n)

čitě obrysy. Mladšímu vysvětluji, co právě začínám řešit, a nabídka přichází vzápětí.

„My ti pomůžeme. Když seženeš provázek a něco dáš, tak ti pomůžem.“ Zatím nechápu, a tak chlapík z batohu vytahuje hlavní trumf – MAGNET! Krásný velký magnet s dírkou uprostřed. A přichází další zvrat v událostech. Po chvíli si moji spasitelé uvědomují, že vlastně mají i ten provázek! Užmoulané klubko je třeba rozmotat, přeříznout, navázat... „Tady mi to přišlápní, teď povol, zase natáhni...“ Bez povšimnutí kolemjdoucích asistuji na náměstí zrodu nového a krásně dlouhého provázku. Chlapík je šikovný a za tiché podpory druhého navazuje samotný magnet. Snad to bude stačit...

Spouštíme provázek dolů – trošku chlapíka naviguji a ... je to tak, fyzikální

zákony fungují. Klíče na dně přiskočily k magnetu a už jedou nahoru. Asi metr pod úroveň chodníku se klíče zastavují – „Tak co dáš...?“ – Odměnu mám již vymyšlenou, víc než jednu stravenku a pár peněz stejně u sebe nemám, nicméně nabídka je přijata – ba dokonce možná převýšila jejich očekávání. Provázek se dává do pohybu.

Pak již jen mé vřelé díky, srdečné stisky rukou. Uvědomuji si, že celá akce netrvala ani deset minut. Ptám se a dozvídám se ještě několik reálií z bezdomovce-keho života. Společně přiklápíme mříž a já ještě jednou moc děkuji.

„Lidi si maj' pomáhat,“ odpovídá mladší. Nasazují batohy a odcházejí.

Jan Dlab ■

Andrea Jaegerová

Z tenisového kurtu do kláštera

Foto: Flickr, Galaxy.fm (CC BY-NC 2.0) / AP-Photo

Andrea Jaegerová v roce 1981. Snímek je z Mistrovství U.S. Open Clay Court v Indianapolis ze zápasu, v němž zvítězila nad Renee Richardsovou

V roce 1980, ve věku 15 let a 19 dní, se stala historicky nejmladší nasazenou hráčkou nebo hráčem ve Wimbledonu – tento její rekord překonala až v roce 1990 Jennifer Capriatiová. Největšího úspěchu dosáhla finálovou účastí ve Wimbledonu v roce 1983: v semifinále vyřadila šestinásobnou vítězku Billie Jean Kingovou a teprve ve finále nestačila na Martinu Navrátilovou. Žena, která byla kdysi druhou nejlepší tenistkou světa podle žebříčku WTA, je dnes řeholnicí.

Slavná a bohatá

Noviny po celém světě o ní psaly jako o zázračném dítěti tenisové sezóny 1980. V následujících letech pak během své krátké profesionální tenisové kariéry zís-

Foto: Flickr, fi_chince (CC BY-NC-SA 2.0)

Díky zranění začala přemýšlet nad hlubším smyslem života.

kala v turnajích jen na cenách celkem 1,4 milionu dolarů – a to v osmdesátých letech minulého století měl dolar výrazně vyšší hodnotu než dnes! Mimoto další miliony z reklamy a jiných souvisejících aktivit...

Zranění jako impulz k zamyšlení

Vše se změnilo v roce 1985. Když jí bylo necelých dvacet let, vážné zranění ramena narušilo její profesionální tenisovou kariéru. Mělo ale i jiný účinek: Andrea postupně chápala to, co se stalo, jako určité znamení. Začala přemýšlet nad hlubším smyslem života. Přestala toužit po majetku, publicitě, slávě. Do té doby pro ni Bůh mnoho neznamenal, i když úplně bez něj nežila. Sama vzpomíná: „Moji rodiče do kostela nechodili. Doma jsme neměli Bibli. Ale z nějakého důvodu cítím, že Bůh mi přesto dal dar víry.“ A dodává: „Když jsem byla malá, vždy jsem se modlila. Nikdo mi neřekl, že to mám dělat. Nenaučila jsem se to

ani ve škole, ani z televize. Prostě jsem věděla, že Bůh je a že jsme přátelé – že mezi námi je osobní vztah. Nikdo z mé rodiny netušil, že se denně modlím.“

Andrea bývá někdy uváděna jako příklad syndromu vyhoření. Přestala toužit po výhrách, po tom, aby se mohla vrátit k profesionálnímu tenisu. Sama však říká: „Necítla jsem se dobře, když jsem měla porážet druhé lidi.“

Konec jako nový začátek

V roce 1987 se definitivně rozhodla ukončit svou tenisovou dráhu. Začala se věnovat dobročinnosti, později se rozhodla vystudovat teologii. Miliony dolarů, které získala během své tenisové kariéry, použila v roce 1990 pro založení nadace na pomoc dětem, které onemocněly rakovinou (Little Star Foundation).

A v roce 2006 přišlo další překvapení – stala se řeholnicí. Jako „sestra Andrea“ vstoupila do anglikánského dominikánského řádu (jde o řád v anglikánské církvi, který v mnohém vychází ze spirituality katolického dominikánského řádu – pozn. redakce).

Život jako svědectví

I nadále se věnuje pomoci potřebným lidem prostřednictvím dobročinných aktivit. Její minulost jí otevírá cestu k těm, kteří jsou podle lidských měřítek považováni za „nejvýznamnější lidi“ – protože i ona sama mezi ně kdysi patřila. Její vlastní životní příběh je pak svědectvím, že materiální úspěch, postavení a sláva nejsou to, co by natrvalo mohlo naplnit lidské srdce.

Svůj současný život popisuje slovy: Vstávám ve čtyři hodiny ráno, modlím se a věnuji se duchovnímu studiu. Pak v pět nebo šest hodin začínám pracovat, věnuji se plánování různých dobročinných a fundraisingových aktivit (fundraising je získávání prostředků pro dobročinné

Sestra Andrea Jaegerová v řeholním hábitu

Foto: cdm.lightgalleries.net

Přestala toužit po majetku, publicitě, slávě.

Dva mladé talenty špičkového tenisu: Andrea Jaegerová a Češka Hana Mandlíková

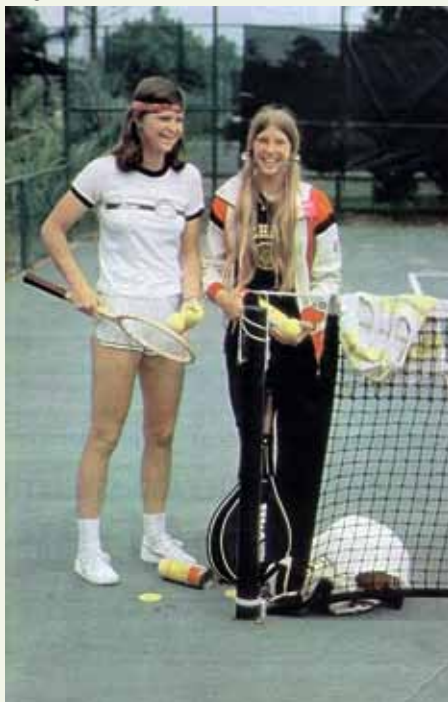

Foto: Photobucket

„Poznala jsem, že Bůh má pro mě svůj plán.“

Andrea Jaegerová

aktivitu – pozn. redakce) a také jejich realizaci.

Nyní je šťastnější než v dobách, kdy sice na turnajích porážela jednu soupeřku za druhou, ale současně zažívala i výbuchy vzteku svého otce, který byl zároveň jejím trenérem a sportovním výhrám se rozhodl podřídit úplně vše. I když je její život možná ještě náročnější a namáhavější než dříve, říká: „Poznala jsem, že Bůh má pro mě svůj plán.“

Připravil P. Pavel Zahradníček OMI ■

Prameny:

Andrea Jaeger (en.wikipedia.org)

Why I became a nun, by former tennis star Andrea Jaeger (www.dailymail.co.uk)

Tennis Star Andrea Jaeger's New Life as a Nun (www.people.com)

Neskutečné příběhy skutečných lidí

Paní Lili z Nairobi přijímá svátost křtu

Foto: archiv PMD

Během misijních cest do zámoří dokáže kamera zachytit důležité momenty, které přinášejí originální příběhy domorodců či misionářů, jež jsou pro nás autentickým svědectvím víry. Papežská misijní díla (PMD) v České republice se tvorbě misijních dokumentů věnují již od roku 2002. Od té doby spatřilo světlo světa 24 dokumentárních filmů a 35 Misijních magazínů.

Jeden z mnoha unikátních příběhů „zaostřuje“ svoji pozornost na mladou ženu Lily, kterou můžete spatřit ve stejnojmenném filmu. Přinášíme zde její svědectví, bylo zachyceno při křtu na velikonoční vigi-

lii ve farnosti Nejsvětější Svátosti v Buru Buru v Nairobi.

Lili vypráví

Je mi 39 let. V dospívání jsem se chtěla stát řeholnicí, ale to bylo spíš ze sobeckých důvodů, abych měla kde bydlet a dostala najíst... Když jsem oznámila matce, že bych ráda přestoupila ke katolíkům, poslala mě na víkendovou „převýchovu“ k prarodičům. V pozdějším dospívání jsem se ale asi i z tohoto důvodu stala „rebelem“: jsem svobodná matka, mám devatenáctiletou dceru.

V současné době pracuji jako bankovní úřednice. Křest je pro mě důležitý i proto, abych až zemřu, mohla mít katolický pohřeb a kněz se za mě v té chvíli modlil...

Sama se nejraději modlím Otčenáš a také růženec, nosím ho stále s sebou, kamkoliv jdu. Vstávám brzy zrána ve tři hodiny, abych mohla mít celou hodinu

vyhrazenou modlitbě před odchodem do práce. Modlím se také hodinu po návratu z práce, hodinu před spaním a další modlitby. Modlitba je pro mě vším. Naši kněží mě naučili brát „3 léky“: 3x se pomodlit Zdravas Maria, tyto léky také denně užívám před odchodem do zaměstnání. Když spočítám čas, který věnuji rozjímání a modlitbě, vydá to denně asi na 5 hodin. **Potřebuji dostatek času na modlitbu, abych věděla, že co dělám, je skutečně Boží vůle.** Těsně předtím, než jsem odcházela z domu ke křtu, jsem začala být nervózní. Pustila jsem si televizi, kde jsem hned dostala odpověď. Citovali tam knihu Jozue 1,9: „Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.“

A o co se mohu rozdělit s vámi? O svou zkušenost: Modlete se k Pánu, On má vždy odpověď. Nemám pro vás jiné povzbuzení než modlitbu a být blízko Bohu i se všednodenními záležitostmi. Bez modliteb jste ničím! To je vaše síla, štít a ochrana. Bez modliteb bych to všechno tady již dávno vzdala.

Misijní kino

Nenechte si ujít zážitky přímo misijní, které pro vás připravila kancelář PMD na DVD. Navštivte také kino.missio.cz, kde jsou videa ze Zambie, Ugandy, Srí Lanky a Guyany. Další budou postupně uveřejňována. V misijním kině je dost místa pro každého, a to i v první řadě a právě teď.

P. Jiří Šlégr ■

var. symb. 10 – podpora světové misijní činnosti Církve

kino.missio.cz – ve virtuálním misijním kině je dost místa pro každého

„Už nevíme, jak upoutat pozornost vlád a lidí...“

Vypálení křesťanské čtvrti v pákistánském Lahore, jaro 2013

Foto: ACLI.org

„To vše se děje za zjevné lhostejnosti Západu. Už nevíme, co bychom měli dělat, abychom vzbudili nějaký zájem, upoutali na sebe pozornost vlád a lidí, kteří na mezinárodní scéně mají slovo. O Islámském státu, který nyní ohrožuje město Kobani, se mluví jako o nové značce parfému...“ řekl v říjnu 2014 pro vatikánský rozhlas antiochijský syrskokatolický patriarcha Ignác III. Younan. Výběr z otřesných fotografií z Kobani, Mosulu a dalších míst v Sýrii a Iráku – fotodokumentaci, která zachycuje scény z novodobého pronásledování křesťanů – jsme umístili na samostatnou dvoustranu této přílohy. Jsme si vědomi toho, že řada lidí by nebyla schopna číst články, vedle kterých by v zorném poli byly tyto obrazy... Současně jsme však považovali za svou povinnost zprostředkovat celou skutečnost – i když je hrozná. Protože – a snad s námi budete souhlasit – toto musí lidé vědět!

Víc než stokrát slyšet...

Johannes Gerloff, německý žurnalista, který se dlouhodobě specializuje na Blízký východ, popisuje současné pronásledování křesťanů v Sýrii a Iráku:

„Snímky jsou hrozné. Řady žen připoutaných k sobě jsou nabízeny na prodej jako sexuální otrokyně. Muži jsou nuceni ulehnout do hromadných hrobů a pak usmrceni střelou do hlavy. Kříže,

„Jejich genocida totiž probíhá za naprosté lhostejnosti, ne-li s dobrozdáním západních mocností.“

*Ignác III. Younan,
patriarcha
syrskokatolické církve*

na nichž visí zkrvavená lidská těla. Hlavy – stínají je nejen vojákům, nýbrž i miminkům – se vystavují na kulech, což pak vrazi fotografují a pyšně zveřejňují na internetu. (...) V polovině druhého desetiletí jedenadvacátého století hrozí jedné z nejstarších křesťanských kultur na světě zánik.“ (zdroj: <http://neviditelnypes.lidovky.cz>)

I když slyšíme, že „dnes je na celém světě pronásledováno až 200 milionů křesťanů a více než 100 tisíc z nich je každoročně umučeno nebo zabito a že dnešní pronásledování má více obětí než pronásledování v dobách prvních křesťanů“ (údaje z listu českých a moravských biskupů o pomoci trpícím křesťanům z 27. 10. 2014), nedovedeme si představit nic konkrétního.

... je na vlastní oči vidět – pak teprve člověk pochopí!

Dokonce když člověk uvidí pět nebo šest fotografií, tak stále ještě nechápe... Řekne si: To se stala hrozná věc – ale nepochopí rozsah toho, co se děje. Teprve když jsem viděl desítky a stovky fotografií a videí, došlo mi, co se to děje. Věřím, že i vás fotografie na následující dvoustraně i na dalších stranách této přílohy nenechají lhostejnými. Je třeba opravdu intenzivního nasazení a pomoci!

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Vnitřní dvojstrany (str. 29 až 36) tohoto čísla obsahují drastické obrazové materiály dokumentující pronásledování křesťanů. Nejsou vhodné pro děti a v případě potřeby je můžete vyjmout.

Když o tom člověk jen čte, nechápe, co se děje... Pochopí, teprve když to vidí...

Foto: rasnews.ir

Bojovníci tzv. Islámského státu hromadně popravují stovky zajatých mužů

Foto: catholic4lifeblog.wordpress.com

Irácké středoškolačky, křesťanky, pořádaly společnou oslavu – za to byly zmasakrovány islamisty z IS

Foto: mmconline.org

Jeden z mnoha mladých syrských křesťanů ukřižovaný džihádisty

Foto: Catholic Online

Příslušník Islámského státu ukazuje hlavy svých protivníků

Foto: blogspot.com

Džihádista uřezává hlavu spoutanému mladíkovi – jeden z mnoha případů zdokumentovaných samotnými vrahy

„Tento fanatismus a radikalismus, který se šíří se souhlasem či lhostejností mocných, nám nahání strach.“

Ignác III. Younan, patriarcha syrskokatolické církve

Foto: Catholic Online

Server Catholic Online přinesl snímky iráckých křesťanů, kteří dostali na vybranou: islám, nebo smrt

Foto: 2x www.raymondalrahim.com

Teroristický útok na kostel Panny Marie (Our Lady of Salvation), Irák, 2010 – vyražování křesťanů v Iráku není otázkou posledního roku!

S farníky od nemluvnat přes mladé až po starce zemřel i jejich kněz

Foto: twitter.com/@AssyriansUnited

Foto: Catholic Online

Připoutaná holčička je nucena sledovat zabití svých rodičů. Vpravo nahoře: irácký křesťan drží bezhlavé tělíčko své dcery. Vpravo dole: jezidské dítě se dívá na své vrahy

Foto: LiveLeak

Podobně krutě jsou dnes křesťané pronásledováni, vražděni a mučeni nejen v Sýrii a Iráku!

Záchranáři a rodinní příslušníci identifikují těla studentů zabitých islamistickými extrémisty při útoku na zemědělskou školu v Gujbě v Nigérii v neděli 29. září 2013, zprávu přinesla agentura AP

AP Photo

**„Nemůžeme být lhotejní, ani nestačí náš soucit nebo nářek, protože by nebyl upřímný, kdybychom nevyužili prostředky pomoci, které máme.“
(z listu českých a moravských biskupů)**

Vnitřní dvojitý strany (str. 29 až 36) tohoto čísla obsahují drastické obrazové materiály dokumentující pronásledování křesťanů. Nejsou vhodné pro děti a v případě potřeby je můžete vypnout.

Pomozte!

Uprchli jsme, já a bratři Joseph Atticha a Hani Daniel, útoku a brutální invazi skupin Islámského státu jen několik hodin předtím, než se zcela zmocnily města Qaraqoshe a Ninivské planiny. Pomohli jsme před tímto peklem utéct i několika chudým rodinám.

Rodiny syrských křesťanů opouštějí svou tisíciletou vlast a hledají útočiště v iráckém Kurdistanu

Foto: všechny snímky v tomto článku pocházejí z archivu autora, není-li uvedeno jinak

Ti, kteří zde žili tisíce let, tu končí...

Irácké menšiny, které jsou po tisíciletí původními obyvateli země již od doby starověké Mezopotámie, jsou dnes ponižovány, zesměšňovány, masakrovány... Tyto menšiny, zvláště křesťané, jezidové a man-

dejci (učedníci Jana Křtitele), vyznávají náboženství míru, nedisponují žádnými milicemi ani ochranou. Nemají žádné zbraně, nikdy ve své zemi nevyvolali žádnou válku, nemají mimo Irák žádný domov ani oporu. Dnes jsou v posledním tažení, zasaženi přímo do srdce, masakro-

váni ve své vlastní zemi v Sindžáru (Sinjaru), v Mosulu a na Ninivské pláni. Jejich majetek je ukraden, domy zkonfiskovány, muži pozabíjeni, ženy a děti zneuctěny a prodávány na dražbě v pětihvězdičkových hotelech v Mosulu. Je to opravdová tragédie 21. století. Právě dnes by civilizovaný svět a země, které hlásají svobodu a rovnost, měly ihned reagovat...

Muži jsou pozabíjeni, ženy a děti zneuctěny a prodávány na dražbě v pětihvězdičkových hotelech v Mosulu.

Označení písmenem „nun“

Od července 2014 se píše nová stránka historie pronásledování v Iráku. Křesťané si musí, na rozdíl od ostatních

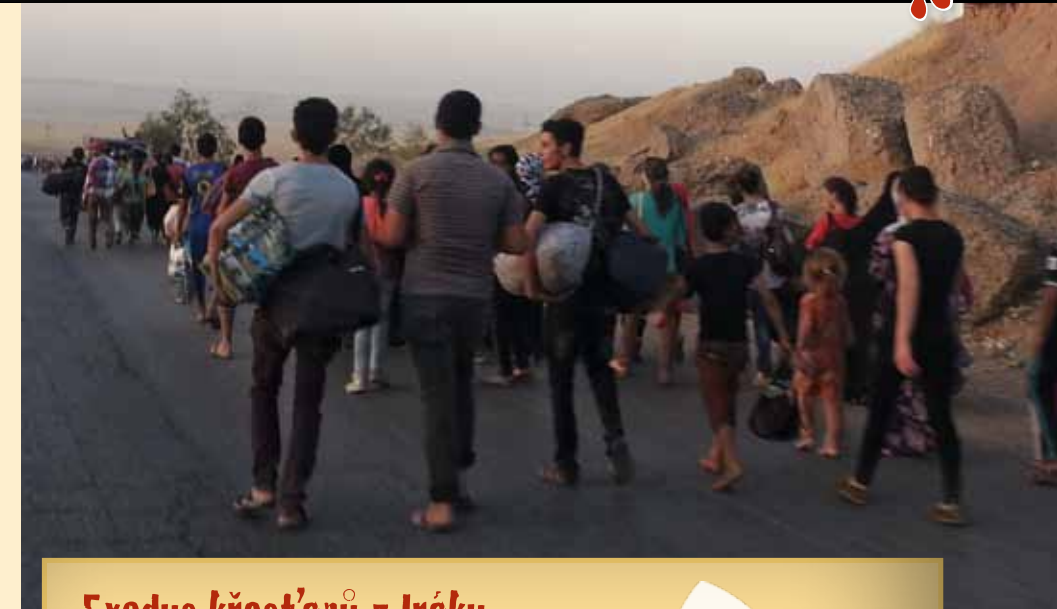

Křesťané si musí vybrat mezi obrácením k islámu, placením džizji (daně, kterou vyjadřují své podřízení muslimům tak, jak to požaduje korán), nebo odejít.

vyznání, které Korán neuznává (a kteří podle Koránu mají jen dvě možnosti: přijetí islámu, nebo smrt – pozn. redakce), vybrat mezi obrácením k islámu, placením džizji (daně, kterou vyjadřují své podřízení muslimům tak, jak to požaduje korán – pozn. redakce), a nebo odejít.

Písmeno „nun“, „N“, bude od této chvíle rozlišujícím znamením křesťanů, „Nazorejců“. V Mosulu bylo toto písmeno napsáno na domy a statky křesťanů a jsou nyní zabaveny Islámským státem. Po ultimátu, které dostali od džihádistů 18. července, byli křesťané donuceni opustit město Mosul, starověké Ninive, během 24 hodin. Na check-pointech (kontrolních stanovištích) při výjezdu na ně čekala past: ozbrojenci Islámského státu v Iráku a Levantě je zastavili a obrali. Vzali jejich zlato a stříbro, celoživotní úspory, s brutální a výsměchem. Auta byla konfiskována, osobní doklady, pasy a pozemkové knihy roztrhány a nemilosrdně zničeny před jejich očima. Ano, pro džihádisty

Je to opravdová tragédie 21. století. Právě dnes by civilizovaný svět a země, které hlásají svobodu a rovnost, měly ihned reagovat...

Exodus křesťanů z Iráku

- Křesťané byli v Iráku pronásledováni i před rokem 2003 za vlády Saddáma Husajna.
- Po jeho svržení v nastalém mocenském vakuu pronásledování zintenzivnělo – doprovázeno naprostým nezájmem ze strany západních zemí. V letech 2003 až 2013 muselo uprchnout z Iráku více než 750 000 křesťanů z milionu těch, kteří tam žili před svržením Saddáma Husajna.
- V roce 2014 byly rozsáhlé oblasti Iráku, kde křesťané žili dvě tisíciletí, od křesťanů prakticky dokonale „vyčištěny“.

byl odchod žijících a ponížených křesťanů s pouhým oblečením, které nesli na zádech, už tak velkou milostí...

Masakr v Qaraqosh

To nejhorší však mělo teprve přijít. Středa 6. srpna 2014 zůstane zvlášť krvavým dnem pro křesťany na Ninivské pláni. V této oblasti bylo jedenáct křesťanských měst. Některá z nich existují od dob Asyrské říše, jako Karamless, Telleskof a Qaraqosh.

Tohoto 6. srpna, který je dnem křesťanského svátku Proměnění Páně, ale rovněž výročím svržení první atomové bomby na Hirošimu během druhé světové války, tento den se město Qaraqosh, které má 45 000 obyvatel, stalo terčem sérií bomb svržených na obytné čtvrti. Smrt si vzala první tři oběti již ráno tohoto hrozného dne: mladou sedmatřicetiletou ženu a dvě děti ve věku pěti a devíti let. Tato událost vyvolala paniku mezi obyvateli celého regionu. Krev těchto prvních >

Počáteční snímek fotosérie, poslední zachycuje téhož křesťana mrtvého

Foto: The Voice of Syria

Vnitřní dvojstrany (str. 29 až 36) tohoto čísla obsahují drastické obrazové materiály dokumentující pronásledování křesťanů. Nejsou vhodné pro děti a v případě potřeby je můžete vyjmout.

Během dvou týdnů více než 130 000 křesťanů uteklo z Ninivské pláně.

Čísla, která si běžný člověk nedokáže představit

Během dvou týdnů více než 130 000 křesťanů uteklo z Ninivské pláně. Veškeré plody své práce, všechen svůj hmotný majetek zanechali za sebou. Utekli do třech okresů autonomní oblasti iráckého Kurdistanu. Připojili se v této oblasti k dalším 100 000 jiných křesťanů, kteří tam již chtěli nechtě dorazit dříve.

Momentálně jsme v Ankawě, kde se bez přístřeší nachází několik tisíc křesťanů. V žalostné a nelidské situaci spí na lavičkách v kostelích, v zahradách, na chodnicích. Je hanba vidět tyto davy ponižených rodin, dětí a starců. Dějiny pronásledování a mučednictví se nepřestávají opakovat.

Pomozte!

Vznáším apel k mezinárodní komunitě: není čas k tomu reagovat, abychom zachránili a dále ochraňovali tuto mozaiku menšin, které dnes hrozí, že bude vyhubena? Zmizí-li tyto menšiny, bude potopena část historie světa. Vytlačte džihádisty, kteří vzali naši zemi a umožněte nám, abychom se vrátili domů a žili v bezpečí! Když ne, pomozte těm, kteří mají touhu odejít do jiné země a žít konečně důstojně! Je prvořadě zachránit dnes všechny tyto muže a ženy, kteří trpí, ale doufají, že budou moci někde začít důstojně žít.

bratr Najeeb Michael OP ■

Autor, který sepsal své svědectví v srpnu 2014, je řeholník, dominikán, který žil v dominikánském konventu v Qaraqosh. Je zakladatel a ředitel „Digitálního centra orientálních rukopisů v Iráku“ (C.N.M.O.).

„Momentálně jsme v Ankawě, kde se bez přístřeší nachází několik tisíc křesťanů. V žalostné a nelidské situaci spí na lavičkách v kostelích, v zahradách, na chodnicích. Je hanba vidět tyto davy ponižených rodin, dětí a starců. Dějiny pronásledování a mučednictví se nepřestávají opakovat,“ píše ve svém svědectví ze srpna 2014 bratr Najeeb Michael OP, který společně s asi 130 000 křesťanů uprchl v roce 2014 z iráckých území ovládaných Islámským státem na území ovládané Kurdy.

nevinných obětí, která způsobila masivní úprk obyvatel, pomohla zachránit mnoho dalších životů. Několik stovek kamionů, osobních aut a traktorů začalo transportovat více než 30 000 obyvatel do Kurdistanu.

Exodus pokračuje

V půl čtvrté ráno, 7. srpna, se kurdské vojenské síly, které až doposud účinně bránily Ninivskou pláň, náhle stáhly a nechaly za sebou tuto oblast jako snadnou kořist „černých fantomů“ *Daa'shu* (Islámského státu). Pouhou hodinu po sta-

žení Kurdů, předtím než začalo svítání, je Ninivská pláň prázdná: obyvatelé utekli ze svých domovů, nechali za sebou svůj majetek. Jak hrozný obraz, absolutní smutek, vidět to, co jsem viděl toho dne: několik tisíc aut nalepených jedno na druhé, přetížených muži a ženami, dětmi a starci, vyděšenými a zablokovanými v zavřeném check-pointu – kontrolním stanovišti v Kalaku. Všichni tito lidé museli opustit svá vozidla a přejít tuto poslední bariéru, než se vydali pěšky na cestu exodu do iráckého Kurdistanu.

*Pro džihádisty byl odchod žijících
a ponižených křesťanů s pouhým
oblečením, které nesli na zádech,
už tak velkou milostí...*

Křesťané z Ninivské pláně směli zachránit jen své holé životy

„Předehra toho, co čeká vás, Evropany..“

„Naše utrpení dnes je předehrou toho, co čeká vás, Evropany a západní křesťany v nejbližší budoucnosti,“ řekl Amel Nona, chaldejský arcibiskup z Mosulu na severu Iráku. Mnoho lidí má stále pocit, že se jich vůbec netýká to, co se děje na Blízkém a Středním východě, všechna ta hrozná pronásledování křesťanů, ale také jezídů i ostatních menšin. A řada lidí si myslí: „My nejsme věřící – nás se to teprve netýká.“ A to je ten největší omyl!

Snad sledujete pronásledování, mučení a vraždění křesťanů muslimy v Sýrii, v Iráku či v řadě afrických zemí jen jako takovou zajímavost – a možná, že je nesledujete vůbec, protože vás to nezajímá. Myslíte si: My jsme daleko, v Evropě... A přitom právě v těchto zemích miliony lidí považují za jisté, že je jen otázkou krátkého času, než se islám ujme vlády v Evropě. Slyší to nejen v mešitách, ale i v rozhlase, diskutuje se o tom v televizi...

V Evropě budeme většinou

Amr Chálid (v anglickém přepisu Khalid) je v arabském světě velmi populární a vlivný egyptský televizní islamistický kazatel. V době vydání tohoto článku označilo jeho profil na Facebooku jako „To se mi líbí“ již víc než čtrnáct milionů lidí a rychle přibývají další... Už v roce 2008 v rozhovoru pro egyptskou televizní stanici Dream 2 na otázku moderátora: „Jak vidíte situaci islámu v Evropě?“ odpověděl ještě poměrně umírněně, ale zcela jasně: „Nejdůležitější je, že v Evropě je 25–30 milionů muslimů. To má řadu důsledků. Znamená to, že muslimové budou během 20 let většinou, což může mít mimořádný vliv na vytváření rozhodnutí.“ A dodává: „Ale lidé na Západě neví o muslimech nic.“ (celý záznam s anglickými titulky viz: [youtube.com/watch?v=6UlwqhwnPN8](https://www.youtube.com/watch?v=6UlwqhwnPN8))

Foto: BIA Novosti/Andrey Steinn

Vypálený a zničený kostel koptských křesťanů v egyptské provincii Minya. Jen v srpnu 2013 bylo v Egyptě zničeno Muslimským bratrstvem na 50 kostelů

Otrok a nevěřící: žádná práva

Neznalost řady lidí jde tak daleko, že se domnívají: Nás se islám netýká, protože jde o věc náboženství a my jsme nevěřící. Řada lidí dokonce v Evropě záměrně pod-

poruje islám, protože se domnívají, že tak oslabí křesťanství. A vůbec nevědí, že jako ateistům jim bude ze strany islámu hrozit ještě daleko větší nebezpečí a pronásledování než křesťanům. To, že v Sýrii, ▷

Exteriér koptského kostela v egyptské provincii Minya, zničeného v srpnu 2013 Muslimským bratrstvem

To, co se děje, by nás mělo vyburcovat k pomoci, ale i k zamyšlení!

Foto: BIA Novosti/Andrey Steinn

Vnitřní dvojstrany (str. 29 až 36) tohoto čísla obsahují drastické obrazové materiály dokumentující pronásledování křesťanů. Nejsou vhodné pro děti a v případě potřeby je můžete vypnout.

Zajaté křesťanské a jezdské ženy se stanou sexuálními otrokyněmi muslimů

Foto: christiantimes.com

Domy křesťanů na území „chalífátu“ jsou označovány arabským písmenem „nun“, to znamená „Nazorejci“, což je výraz pro křesťany. Znak se ovšem stal symbolem solidarity s pronásledovanými následovníky Ježíše z Nazareta

Foto: blogspot.com

Ztročené jezdské ženy jsou odváženy na trh v Mosulu (příklady cen: 10–20 let za 129 dolarů, 20–30 let za 86 dolarů, 30–40 let za 64 dolarů...)

Foto: themuslimissue.wordpress.com

Iráku či v některých afrických zemích jsou vyvražďováni jen křesťané nebo věřící jiných náboženských menšin, ale žádní ateisté, má jen jeden jednoduchý důvod: ateisté tam žádní nejsou a být nemohou.

Podle Koránu nemají všichni lidé stejná práva: muž muslim má 100 % práv, žena muslimka má 50 %, křesťan a žid přibližně 30 % a otrok, příslušník jiných náboženství nebo ateista 0 procent!

Křesťané a židé mají totiž podle Koránu určité zvláštní postavení jako takzvaní „lidé knihy“ (Bible) a mohou být ponecháni naživu (i když zkušenost

nebo židy, jsou na tom ale daleko hůř a práva, podobně jako otroci, nemají podle koránu vůbec žádná...)

„Každý má hodnotu a práva“ je princip z křesťanství...

Amel Nona, chaldejský arcibiskup z Mosulu, třímilionového města v Iráku, které je dnes již „vyčištěno“ nejen od křesťanů, ale také od ostatních náboženských menšin (ateistům se nic nestalo jen proto, že tam prakticky žádní nebyli), řekl v rozhovoru pro italské noviny *Corriere della Sera* jasně: „Islám neříká, že všichni lidé jsou stejní. Vaše hodnoty nejsou jejich hodnoty. Pokud to zavčas nepochopíte, stanete se obětí nepřítele, kterého jste přijali do svého domu.“ A varuje: „Vaše principy svobody a demokracie tady nemají žádnou hodnotu. Je třeba, abyste znovu uvažovali nad naší situací na Střed-

**muslim 100 % práv
muslimka 50 %
křesťan, žid 30 %
otrok, ateista 0 %**

Trosky kostela v Bataku v Indonésii zničeného islamisty

Foto: World Watch Monitor

ním východě, protože ve svých zemích přijímáte stále rostoucí počet muslimů. Také vám hrozí nebezpečí.“ (Všechny citace arcibiskupa Amela Nona, včetně té v úvodu článku, jsou dle *corriere.it* z 9. 9. 2014 – viz prameny uvedené pod článkem.)

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Prameny k celé příloze o pronásledování křesťanů:

http://www.corriere.it/esteri/14_agosto_10/nel-campo-cristiani-stremati-990dca94-2058-11e4-b059-d16041d23e13.shtml

http://neviditelnyptes.lidovky.cz/svet-osadismu-a-genocide-0xt-p_zahranici.aspx?c=A140923_230436_p_zahranici_wag

Další odkazy najdete na www.milujte.se/pronasledovani-krestanu-2014-odkazy/

Mnozí radikální muslimové v Evropě netají své názory na budoucnost Západu

Foto: Flickr, SS&SS (CC BY-NC 2.0)

Pochopila jsem: Bůh je milosrdný!

Foto: Flickr, Guillaume Lemoine (CC BY-NC 2.0)

Běžně to v životě funguje tak, že když jdeme špatnou cestou nebo nějakou falešnou zkratkou, která nikam nevede, nezbývá jiná možnost, než se vrátit (pokud to je vůbec možné) a pak se vydat správným směrem. Boží odpuštění ve svátosti smíření však působí zázrak: to, co bylo doposud špatnou cestou, se promění v začátek dobré cesty!

To dokáže jen Bůh...

Před pár lety jsem měla vztah na dálku s jedním klukem z letního tábora. Všechno nám klapalo, ale vídali jsme se jen jednou či dvakrát do roka. Všichni mi říkali, ať si na něj dávám pozor, že není na vážný vztah stavěný. Myslela jsem si, že se kvůli mně změní.

Byli jsme spolu už druhým rokem, když se všechno zvrátilo. O jarních prázdninách jsem byla na lyžích s přáteli a rodinou a nevlastní bratranec se mi jednou večer přiznal, že se mu líbím. Nevěděla jsem, jak reagovat. Byla jsem v pubertě a cloumaly se mnou hormony, proto jsem vůbec nepřemýšlela nad tím, jaké

následky by to mohlo mít a políbila jsem ho. Dlouho jsme se líbali a zašlo to i dál. Po chvíli jsem si ale uvědomila, že to, co dělám, není správné. Omluvila jsem se mu a řekla, že mezi námi nic být nemůže, že má zapomenout, že se to stalo. Velmi jsem mu tím ublížila.

Když jsem se vrátila domů, snažila jsem se na to nemyslet, ale pořád jsem měla výčitky svědomí. Zavolala jsem tedy svému příteli a přiznala se mu. Stalo se přesně to, co jsem čekala, rozešel se se mnou. Netušila jsem ale, že mi bude tak moc sprostě nadávat a že to bude tak moc bolet. Druhý den jsem šla zničená do školy a pořádně nikoho a nic nevnímala. Když se mě kamarád zeptal, jestli s ním chci chodit, bezmyšlenkovitě jsem něco odpověděla. Tím začal nezdravý vztah plný bolesti a stále se to zhoršovalo. Nakonec jsem to ukončila a ublížila tím dalšímu člověku. S tím vším jsem šla ke svaté zpovědi a bylo mi odpuštěno. Ale já jsem si odpustit nedokázala. Stále mě pronásledovaly výčitky a deprese.

Po dvou letech jsem jela se spolužačkou na setkání mládeže „On je živý“ v Nitře, které pořádá každoročně komunita Emanuel. Při večerních chválách jsem se rozbrečela a došlo mi, že bych s tím konečně měla něco dělat. Jen jsem nevě-

Už se na minulost nedívám jen jako na velkou chybu.

děla co. Přiznala jsem se ke všemu spolužačce a rozhodla se, že si půjdu druhý den promluvit s knězem. Měla jsem velký strach, ale spolužačka mě natolik podporovala, že jsem se odhodlala a šla za ním. Vyslechl mě a potom mi řekl něco, co mě nikdy nenapadlo: „Zkus se na to podívat jako na něco pozitivního. Něco, co tě dělá tím, kým jsi. Něco, co tě dělá silnější.“ Nechápala jsem. Řekl mi, že Kristu způsobily rány velikou bolest a nakonec i smrt, ale po jeho zmrtvýchvstání se staly jeho slávou. I moje rány se staly mojí slávou a jsou pro mě nejen poučením, ale hlavně důkazem, jak moc je Bůh milosrdný a co všechno dokáže odpustit. Už se na minulost nedívám jen jako na velkou chybu a přestaly mě pronásledovat výčitky svědomí a deprese. S kamarádem i bratrancem nám stejně přátelský vztah jako dřív a i s mým bývalým klukem se to postupně zlepšuje.

Tereza (zkráceno, perex redakce) ■

Čas

Foto: Flickr, Ed Yourdon (CC-BY-NC-SA 2.0)

Urážky času

Neodpustitelné urážky času jsou vyjadřovány dvěma běžnými slovními spojeními: „trávit čas“, nebo dokonce „zabíjet čas“.

Giovannino Guareschi si v knize Don Camillo a jeho ovečky všimá, že existují lidé, kteří „tráví svůj čas tím, že čekají, až uplyne“. A jsou schopni si dokonce stěžovat, že čas utíká moc rychle. Čas by se mohl ospravedlnit třeba takto: „Kvůli tomu, jak špatně se ke mně chováš, jak pokřiveně mě používáš, ba někdy dokonce vůbec

... existují lidé, kteří „tráví svůj čas tím, že čekají, až uplyne“.

nepoužíváš, bude lépe, když co nejrychleji odejdu. Stejně nevíš, co se mnou... Nikdy se nenaučíš vážit si mě.“

Ti, kteří mrhají časem druhých

A jsou dokonce lidé, kteří se nezastaví u plýtvání vlastním časem, ale domnívají se, že ho můžou brát i těm, kteří by ho chtěli využít lépe. To jsou nejnebezpečnější individua, lupiči bez skrupulí. Ukradnou ti čas s jistým druhem sadistické radosti. A ty sedíš přibitý na židli, před sebou hlaveň jejich neúprosné pistole, která po tobě pálí neúprosné litanie, hlouposti nejvyššího kalibru, vycizelované nezáživnosti, zvěsti, které tě v nejmenším nezajímají.

Někdy mám chuť pověsit si na dveře kanceláře ceduli s nápisem: „Kdo nemá co dělat, ať to jde dělat jinak.“ Obávám se však, že bych tím odehnal skromné lidi, kteří se na mne obracejí z vážných důvodů

a mají stále strach, jestli mne náhodou nezdržují.

Někdo si možná dokáže dát předsevzetí: Dnes nechci ztrácet čas. Bylo by ale zapotřebí dodat: ... a budu se snažit, aby ho kvůli mně neztráceli ani ostatní.

Pozn. redakce: Jsou lidé, kteří doslova zabíjejí čas – svůj i ten náš. Ale jsou také situace, kdy lidé nutně – přímo životně nutně – potřebují náš čas. A čas je to nejcennější, o co se s nimi můžeme rozdělit. Aby mohli dál žít, potřebují, abychom se s nimi rozdělili ne o své jídlo, ale o trochu svého času, který jim nezištně a s laskavostí věnujeme... – viz svědectví ze života na následující stránce.

Alessandro Pronzato ■
(„365 provokujících inspirací“,
Karmelitánské nakladatelství, 2013,
možno objednat na www.ikarmel.cz)

Ranní modlitba papeže svatého Jana XXIII.

Nebeský Otče, děkuji ti, že jsem si odpočinul a opět se probudil. Je to tvůj dar. To, co je mou povinností, chci dnes od rána do večera plnit tak, jak to dělával tvůj jednorozený Syn: všude, kam přišel, zanechal po sobě jen dobro. Každého, s kým se setkám, mi posíláš do cesty, abych v něm poznal svého bratra. Ve všem, co udělám, co promluvím, ať se mi zjeví láska, kterou Kristus všechny objímá. Ať mám pro každého dobré slovo dřív, než se rozejdeme. Ať mám cit pro druhé a myslím víc na ně než na sebe. Prosím tě, ať se vždy ovládnou, ať ze mě není mrzout, ať jedním laskavě a srdečně. Ať ve mně zbude i jiskřička humoru, kterého je také zapotřebí. Od Ducha Svatého si vyprošuji tvou milost, která by mi k tomu všemu pomáhala. A ještě jedno: Dovol, abych prostřednictvím Panny Marie přivedl každého alespoň o krůček blíž k tvému Synu. Můj Bože, vše pro tebe, s tebou a v tobě. (podle *Kancionálu*, č. 024)

Samota, která bolí

Od chvíle, kdy jsem se začal připravovat na kněžství, jsem toužil podívat se do Itálie a hlavně do Říma. A v roce 1988 se mi to nečekaně podařilo: po čtyřech letech neúspěšných žádostí (žádat na prázdniny se muselo již v lednu) jsem získal takzvanou „výjezdni doložku“, bez které tehdy nebylo možné projet přes ostře strážnou a ostnatými dráty oplocenou hranici a dostat se „na Západ“ – i když Itálie je vlastně spíše na jihu... Výjezdni doložku mi dali na deset dní, k tomu se ještě mohl připočítat den odjezdu a příjezdu. Měl jsem tedy dovoleno pobýt „na Západě“ téměř 12 dní a pečlivě jsem si naplánoval cestu tak, abych opravdu odjel z Břeclavi prvním ranním vlakem a mohl z těch dvanácti dní využít každou hodinu. Čekal jsem, že se do Itálie už možná nikdy znovu nedostanu...

Jel jsem tam úplně sám, nikomu dalšímu z mých přátel, spolužáků nebo příbuzných se ten rok nepodařilo výjezdni doložku získat. Znal jsem tehdy jen asi 200 slovíček italsky – kromě toho ruštinu a částečně němčinu, což je ale v Itálii málo platné. Na vyptání se na cestu a zjištění čísla nástupiště to stačilo, ale jinak jsem tam byl jako hluchý a němý. V celé zemi jsem nikoho neznal a nikomu jsem nerozuměl. Prvních pár dní mi to nevadilo, ale pak na mě postupně začala doléhat strašná samota – přestože jsem byl celé dny uprostřed lidí ve frontách na památky ve dne, v přeplněných vlacích v noci... A přitom stále sám a sám, den za dnem... Když jsem pár let předtím jezdil na tábory, získávali jsme tam mimo jiné bobříka samoty: 24 hodin mimo tábor bez kontaktu s lidmi. Bylo to náročné, ale nyní jsem zažíval samotu, která už byla téměř nesnesitelná.

Vše se ještě umocnilo, když mě v Římě najednou kdosi z toho anonymního davu, který mě obklopoval, okradl. Nešlo o nic podstatného – jakési příslušenství k fotoaparátu, které jsem nutně nepotřeboval. Ale byla to poslední kapka. Najednou na mě dolehla taková samota, že to až bolelo. Vše se ve mně svíralo. Měl jsem dost... Dokonce už jsem chtěl zahodit těch několik dní, po které jsem měl ještě možnost být v Itálii, škrtnout cestu do Neapole a na Sicílii, do Milána i Flo-

*To člověk nepochopí,
dokud to nezažije!*

Foto: Flickr, JoLi-esse (CC BY-NC-SA 2.0)

rencie a vrátit se. Věděl jsem, že mou jedinou šancí je najít někoho, s kým si budu moci promluvit. Ve vlaku z Castel Gandolfo do Říma si naproti mně sedl kněz. Poznal jsem ho podle košile s kolárkem. Začal si číst. Pozdravil jsem ho italsky a pak jsem to zkoušel s kombinací latinských a anglických slovíček. Asi pochopil, jak mi je. Nejen že až do Říma nevzdal tento místy dost zoufalý „pokus o konverzaci“, ale ještě mě na nádraží pozval na kafe... Nepřijal jsem to, ale bylo to jako pohlazení.

Ta hodina s člověkem, který mi věnoval svůj čas a pozornost, stačila, abych se dal dohromady. Pokračoval jsem

v cestě a přemýšlel o té zkušenosti. Z této své první cesty do Itálie jsem si dovezl spoustu zážitků, dojmů, stovky fotek a také rozhodnutí: nechci nikdy zapomenout na prožitek samoty, která může až bolet, a na to, co může znamenat pár desítek minut času věnovaného osamělému člověku. Zrovna když tohle dopisuji, vzpomněl jsem si na několik lidí, kterým by návštěva nebo telefonát udělala víc než jen radost... To člověk nepochopí, dokud to nezažije! Bohu díky, že jsem mohl na pár dní takovou zkušenost udělat.

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Adorace

mám milost a výs

Na smysl „adorace“, tj. chvil strávených v klanění a modlitbě před Pánem Ježíšem v Nejsvětější svátosti oltářní, ve které je On sám tajuplným, ale reálným způsobem pro nás přítomným, jsme se zeptali otce biskupa Jiřího Paďoura OFMCap.

Kněze, kteří slouží o nedělích několik mší svatých, jste žádal, aby za každou mši svatou hodinu adorovali před Nejsvětější svátostí. Proč považujete adoraci za tak důležitou? Jaké místo má ve vašem životě a jaké místo má mít v životě těch, kteří nejsou kněžími – zvláště v životě mladých a velmi vytížených lidí?

Mše svatá je na první pohled známý rituál nedělního katolického společenství. Ale kněz už moc dobře ví, že jde o nesmírně významnou záležitost Nové smlouvy Boha s lidmi, na půdorysu poslední večeře. Ta navazovala na zásadní plnění smlouvy Izraele s Hospodinem podle Mojžíše.

Pán Ježíš po třech letech perfektním způsobem připravil apoštoly, aby mohli porozumět:

- Udělal zázrak proměnění vody ve víno v Káni Galilejské (a jeho učedníci v něho uvěřili).
- Jindy ve dvou situacích rozmnožil pár chlebů a ryb a zapojil apoštoly tak, že sami jedli a rozdělovali pokrm mezi tisíce hladových, unavených a naslouchajících.
- Později se od Petra a od několika dalších dozvěděli o zázračném rybolovu kdysi na začátku a znovu po vzkříšení.
- Poslední slova Ježíšova je rozesílají do světa s utvrzením, že On je s nimi

a se všemi lidmi po všechny dny až do skonání světa.

Církev se vytvářela tím, že se věřící scházeli a v jednoduchosti slavili v nezpochybnitelné autoritě apoštolů jednoduchý rituál – obřad, který se dotvářel doprovodem čtení Božího slova. Byl to jistě hluboký, mystický zážitek prvních společenství. Tři části měly svou úžasnou logiku: Obětování, proměňování a *kommunio* (to je nejen svaté přijímání, ale sjednocování, prožívaná vzájemnost s Ježíšem vzkříšeným a s živým společenstvím). Pak následovalo *agapé* – radostné a obšťastňující přátelství doslova v Duchu Svatém.

To v dnešní době úžasně vyjadřuje zvolání po proměňování: „Tvou smrt zvětujeme, tvé vzkříšení vyznáváme a na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.“

Člověk tím říká: „Pane Ježíši Kriste, Ty žiješ, jsi tu, ač Tě nevidím. To vše jako

Foto: Flickr, Rachele Pettarelli Ph (CC BY-ND 2.0)

Je dobré vědět, že to není povinnost, ale právo: Mám právo být s Tebou.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

adu

v kostce obsahuje to, co potřebuji velice uctivě přijmout do úst, polknout a mluvit s Tebou!“

To vyjadřuje i naplnění žalmu: „Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.“ A Kristova slova: „Vezměte a jezte z toho všichni!“ Je to **tajemství víry**.

Rozjímej o tom, věnuj se těm obsahům. Nedoješ na konec. Vždy znovu poznáš buď něco nového, nebo staré známé pochopíš nově a hlouběji a v neočekávaných souvislostech.

Na to je třeba dávat pozor. To koná Bůh. To dělá Otec, Pán Ježíš vzkříšený, Duch Svátý – „něžný duší přítel“.

Je třeba být pokorný a pozorný. Být v tichu: Pět minut, dvacet minut, půl hodiny... A kněz by měl být zvyklý i hodinu.

Ano, je tu třeba určité kázně. Je dobré vědět, že to není povinnost, ale právo: **Mám právo být s Tebou.** To přejde rychle

ve vědomí, že **mám milost a výsadu** zaručenou samotným Ježíšem a autoritou jeho osoby.

Nemusím teď dělat to a to, ale mám právo, ano, mám nakonec i stavovskou zbožnou povinnost služebníka Eucharistie, zprostředkovatele, učedníka, apoštola, vysvěceného člověka určeného z laskavé iniciativy Boží prozřetelnosti. **Pán mne zavolal – Církev mne vychovala – a jsem z pověření Božího** a bezprostřední autority nástupce apoštolů (to byl můj biskup-světitel) uzpůsoben, podporován, vyzýván a poslán, abych dnes žil a spoluvytvářel Církev, celým životem, se zvláštním důrazem na eucharistické pověření. Je v tom Boží důvěra, je to čest a Boží lid na to čeká.

Nemohu dát to, co nemám.

Pane, dej mi pevnou, pokornou a účinnou víru.

To vše je třeba dennodenně prožívat v nejhlubší intimitě se samotným Pánem Ježíšem.

Proto vyzývám k rozjímání a adoraci.

Mons. Jiří Paďour OFMCap. ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Mešní obětí se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži, slaví se její památka a aplikuje se její spásná moc.^[De fide]

Mešní oběť není pouze obětí chvály a díky, ale také smírnou a prosebnou obětí.^[De fide]

V Eucharistii je přítomen celý Kristus – jeho Tělo a Krev, jeho duše a božství.^[De fide]

Pod každou způsobou¹ je přítomen celý Kristus.^[De fide]

Kristu přítomnému v Eucharistii náleží klanění kultem latría².^[De fide]

Srov. Dogmatika, Olomouc; Maticе cyrilometodějská, 1994.

Poznámka:

¹ „Způsobou“ se myslí „vnější vzhled“ – tedy jak pod způsobou (vnějším vzhledem) chleba, tak pod způsobou (vnějším vzhledem) vína je v Eucharistii přítomen vždy celý Kristus.

² Kult latría je specifická forma úcty, která náleží jen samotnému Bohu.

O Jeho opravdové přítomnosti

Jak máme správně uctívat Pána Ježíše přítomného v proměněném (konsekrovaném) chlebě a víně? „Katechismus katolické církve pro mladé“ („YOUCAT“) na tuto otázku odpovídá: Protože Bůh je přítomen v konsekrovaných způsobech chleba a vína, musíme tyto svaté dary chovat v největší úctě a klanět se v nich našemu nejsvětějšímu Pánu a Vykupiteli. Pokud po skončení mše svaté ještě zbudou konsekrované hostie, jsou uchovávány v posvátných nádobách ve svatostánku. Protože je v něm přítomen „Nejsvětější“, je svatostánek tím nečestnějším místem každého kostela. Před každým svatostánkem poklekáme. Ten, kdo skutečně následuje Ježíše Krista, dozajista ho poznává v těch nejubožejších a slouží mu v nich. Ale také si najde čas strávit pár tichých chvil před svatostánkem, aby tu vyznal svou lásku svátostnému Pánu. Také svatý farář arský Jan Maria Vianney (1786–1859) učil své posluchače žasnout nad velikostí tohoto daru – Ježíše Krista přítomného pro nás v Eucharistii. Jeho kázání (část z jednoho dodnes dochovaného vám přinášíme) měla o to větší váhu, protože jeho posluchači na vlastní oči viděli, že z přijímání Pána Ježíše ve Svatém přijímání a z chvil adorace (klanění) a modlitby před svatostánkem on sám čerpá sílu, vyprošuje obrácení pro druhé... a získává tak pro sebe i pro druhé všechno.

On skrytý zve, nabízí, čeká... – i na tebe

Náš Pán je tady skrytý a čeká, až ho navštívíme a předneseme mu své prosby. Podívejte, jak je dobrý! Přijímá nás i v naší slabosti. V nebi, kde budeme slavit vítězství, ho uvidíme v plné slávě. Neodvážili bychom se před ním objevit (Izraelité v době Starého zákona byli dokonce přesvědčeni, že člověk, který by zde na zemi uviděl Boha, zemře – pozn. redakce), proto se nyní skrývá a říká nám: „Přestože mě nevidíte, nic to neznamená, prostě mě, a o cokoli budete prosit, chci vám to udělit.“ On je zde ve svátosti lásky a prosí bez přestávky svého Otce za hříšníky.

Chvilé, které znamenají mnoho

Co vše na sebe bere, když přebývá mezi námi. On je zde, aby nás těšil, proto ho máme hodně často navštěvovat. Jak je mu příjemná malá čtvrthodinka, kterou ušetříme ve svých často tak neužitečných činnostech, abychom se k němu modlili, jeho navštívili a potěšili za všechny urážky, kterých se mu dostává. Jestliže vidí, jak toužebně k němu směřují čisté duše, s úsměvem je zdraví. Přicházejí k němu, aby ho obyčejným způsobem, který se mu líbí, prosili za odpuštění pro všechny hříšníky. Jakou radost cítíme v přítomnosti

*Náš Pán je tady
skrytý a čeká, až
ho navštívíme
a předneseme mu
své prosby...*

Boží, když před jeho svatostánkem trávíme chvíle o samotě u jeho nohou!

Tak tedy, má duše, jsi tu sama, aby ses svému Bohu klaněla. Jeho pohled směřuje k tobě jedině.

Pane, nauč mě vidět to, co je očím dosud neviditelné

Když vstupujete do kostela a namáčíte prsty do svěcené vody, když kladete ruku na čelo, abyste udělali znamení kříže, pohlédněte na svatostánek: náš Pán Ježíš Kristus tím samým znamením v tutéž chvíli vám žehná.

Kéž bychom měli andělské oči a viděli svého Pána Ježíše Krista, který je přítomen zde na oltáři a hledí na nás! Jak bychom ho milovali! Nechtěli bychom se od něho už nikdy odloučit.

A my jsme ubozí slepci, kteří mají mlhu před očima. Jedině víra by ▷

Foto: P. Krzysztof Dedek

*... malá
čtvrthodinka,
kterou ušetříme
ve svých často
tak neužitečných
činnostech,
abychom se
k němu modlili,
jeho navštívili...*

Foto: Flickr, Joe Plocki (turbojoe) (CC BY-NC 2.0)

*On má ruce naplněné dary
a hledá, komu by je mohl
dát. Ale ouvej. Jak málo lidí
po nich touží!*

mohla tuto mlhu rozptýlit. Proto prostě, milé děti, až za chvíli budu držet našeho Pána v rukou (při mši svaté, kdy kněz proměňuje chléb a víno v tělo a krev Pána Ježíše – pozn. redakce), prostě ho, aby otevřel oči vašeho srdce, volejte k němu jako slepec u Jericha: „Pane, udělej, ať vidím.“ Budete-li plni víry upřímně k němu volat: „Učiň, ať vidím,“ pak jistě dosáhnete toho, o co prosíte, protože on chce vaše skutečné štěstí. On má ruce naplněné dary a hledá, komu by je mohl dát. Ale ouvej. Jak málo lidí po nich touží! Tolik lhovosti! Tolik nevděku! Jak jsme nešťastní, milé děti, že toto vše nechápeme. Jednou to však pochopíme, ale to už bude pozdě!

Dá nám všechno – a hlavně sebe!

Když setrváváme před velebnou svátostí, zavřeme své oči a svá ústa místo nějakého rozhlížení kolem sebe, otevřeme však své srdce a pak také otevře dobrý Bůh své srdce. Přijďme k němu a on přijde k nám, dá se nám poznat. Vše, o co ho budeme prosit, nám dá. Jak šťastni bychom se cítili, kdybychom úplně zapomněli na sebe proto, abychom milovali pouze Boha! Svatí neměli jiné záměry, než vidět pouze Boha, jen pro něj pracovat. Zapomínali na všechno stvořené, jen aby jej našli.

Jan Maria Vianney ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak často by se měl katolický křesťan účastnit mše svaté?

O všech nedělích a zasvěcených svátcích je katolický křesťan zavázán účastí na mši svaté. Avšak ten, kdo skutečně vyhledává Ježíšovo přátelství, následuje Ježíšovo pozvání ke stolu, kdykoliv má k tomu možnost.

„Nedělní povinnost“ je pro skutečného křesťana pojem stejně nevhodným, jako by byla pro zamilovaného „povinnost líbat“. Nikdo nemůže žít ve skutečně živém vztahu s Ježíšem, pokud si nezajde tam, kde na nás čeká Pán. Proto je mše svatá pro křesťana odevzdána „srdcem neděle“ a nejdůležitějším bodem týdenního programu.

Jak se mám připravit, abych mohl přistoupit ke svatému přijímání?

Ten, kdo chce přijmout svaté přijímání, musí být katolík (o nekatolických viz níže – pozn. redakce). Pokud by si byl vědom závažného hříchu, musí se předtím vyzpovídat. Než přistoupí k oltáři, měl by se usmířit s bližními. Ještě před několika lety byla běžná praxe, že se přede mší svatou minimálně tři hodiny nic nejedlo; lidé se tak chtěli připravit na setkání s Pánem Ježíšem ve svatém přijímání. Dnes církev doporučuje alespoň jednu hodinu střídmosti. Jiným znamením úcty je vybrané pěkné oblečení – vyzdít jdeme na dostavníčko s Pánem světa.

Jak mě přijímání proměňuje?

Každé svaté přijímání mě hlouběji spojuje s Ježíšem Kristem, činí mě živým článkem Kristova Těla, obnovuje ve mně milosti, které jsem přijal ve křtu a v biřmování a posiluje mě v boji proti hříchu.

Může být svaté přijímání podáváno i nekatolickým křesťanům?

Svaté přijímání je projevem jednoty Kristova těla. Ke katolické církvi patří ten, kdo je v ní pokřtěn, kdo sdílí její víru a kdo s ní žije v jednotě. Došlo by k rozporu, kdyby církev zvala k přijímání i lidi, kteří s ní (zatím) nesdílejí víru a život. Utrpěla by tak věrohodnost znamení Eucharistie.

Jednotliví pravoslavní křesťané mohou požádat o podání svatého přijímání při katolické bohoslužbě, protože sdílí eucharistickou víru katolické církve, i když jejich společenství ještě nežije v plné jednotě s katolickou církví. Členové jiných křesťanských vyznání mohou v jednotlivých případech přistoupit ke svatému přijímání tehdy, když se ocitnou ve stavu ohrožení či nouze a když dotyčný prokáže plnou víru ve svátostnou přítomnost Pána Ježíše v eucharistii (podmínky vymezuje Katechismus katolické církve, článek 1401, a Kodex církevního práva, kánon 884, 4 – pozn. redakce).

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.* Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Budeš k tomu jinému člověku, na kterého ses dosud díval jako na nepřítele a který tebou opovrhl, zase mírný, laskavý a ochotný?

Dobře, běž zase zpět k svému obvyklému zaměstnání. K své práci, ke své rodině, ke svému studiu.

Ale nezapomeň tu čtvrthodinku, kterou jsme zde oba strávili.

Zachovej si, pokud můžeš, mlčení, skromnost, vnitřní koncentraci a lásku k bližnímu. Miluj mou matku, která je také Matkou tvojí. A přijď zase se srdcem, které je ještě více naplněno láskou a které se ještě více obětovalo mému duchu.

Potom najdeš v mém srdci každý den novou lásku, nové dobrodiní, nové útěchy.

Podle knihy Josef Havelka: „Rozmlouvej s Bohem“, kterou vydal A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí; celou knížičku je možno objednat jen za příspěvek na tisk 5 Kč a poštovné na www.amims.net nebo pomocí kuponu na str. 58 v tomto čísle časopisu „Milujte se!“ ■

Foto na titulní straně: sestra Gregorie

(Neprodejné! Vyšlo jako součást časopisu *Milujte se!* č. 32.)

8

ČTVRTHODINKA PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ

Máš právě nějaký plán?

Vyprávěj mi ho. Čím se zabýváš? Na co myslíš? Co si přeješ? Co mohu udělat pro tvého bratra, co pro tvoji sestru, co pro tvoje přátele, pro tvoji rodinu, pro tvé představené? Co pro ně chceš udělat?

A co já: Nepřeješ si, abych byl veleben? Nechtěl bys udělat něco dobrého pro své přátele, které máš velmi rád a kteří možná žijí bez myšlenky na mě? Řekni mi: Co budí dnes hlavně tvoji pozornost? Co si toužebně přeješ? Co děláš pro to, abys toho docílil?

Řekni mi to, když se ti něco nepovede, a já ti povím důvod tvého neúspěchu. Nechceš si mě získat pro sebe? Jsem Pán srdcí a s mírným násilím je přivedu tam, kam chci, aniž bych narušil jejich volnost.

Cítíš se snad smutný nebo máš špatnou náladu?

Pověz mi ve všech detailech, proč jsi smutný? Kdo tě zranil? Kdo urazil tvoji sebelásku? Kdo tebou opovrhoval?

Řekni mi všechno a brzy se dostaneš tak daleko, že mi řekneš, že podle mého příkladu všechno odpustíš, všechno zapomeš. Jako odplatu přijmeš moje utěšující požehnání.

Máš strach? Cítíš ve své duši neurčitou zámračivost, která je sice neoprávněná, ale přesto nepře-

Pryšec zářivý neboli „Kristova koruna“

Foto: Flickr, Pandiyan (CC BY-NC 2.0)

6

3

Podle textu Antonína Marii Clareta (1807–1870).
Autor v něm nechává mluvit Ježíše ke čtenáři – jako učitel duchovního života. Svatý Claret učí přesně to, co Matka Tereza naléhavě doporučuje a o čem také jednala biskupská synoda v souvislosti s laickou spiritualitou.

Není nutné mnoho vědět, aby ses mi líbil – stačí, že mě velmi miluješ. Takže zde se mnou mluv tak, jako bys mluvil se svým nejlepším přítelem.

Chceš mě za někoho o něco prosit?

Řekni mi jeho jméno a potom mi pověz, co chceš, abych teď pro něho udělal. Vypros si mnoho – neváhej prosit.

Mluv ke mně jednoduše a upřímně o chudých, které chceš utěšovat, o nemocných, které vidíš trpět, o zbloudilých, které toužíš vrátit na správnou cestu. Řekni mi o každém alespoň slovo.

Řekni mi to, když se ti něco nepovede, a já ti povím důvod tvého neúspěchu.

2

A potřebuješ nějakou milost pro sebe?

Jestli chceš, napiš mi něco jako listinu se vším, co potřebuješ. Přijď a přečti ji v mé přítomnosti. Řekni mi otevřeně, že jsi snad pyšný, sobecký, nestálý, nedbalý...

A potom mě popros, abych ti přišel na pomoc zbařit se toho všeho s větším nebo menším úsilím, tak jak chceš.

Nestyď se! Je mnoho spravedlivých, mnoho svatých v nebi, kteří měli přesně ty stejné chyby. Ale oni se pokorně modlili... a později se od hříchu osvobodili.

A neváhej také prosit o své zdraví, jakož o šťastné dokončení své práce, obchodů nebo studií.

To vše ti mohu dát a tobě dám. A přejí si, abys mě o to prosil, jestliže to není proti tvé svatosti, ale pro ni a její podporu. Co potřebuješ zrovna dnes? Co pro tebe mohu udělat? Kdybys věděl, jak si přeji ti pomoci!

Jsem u tebe. Na tvé straně. Vidím všechno, slyším všechno a ani na okamžik tě neopustím.

4

stává rozdírat tvé srdce? Vrhni se mé prozřetelnosti do rukou! Jsem u tebe. Na tvé straně. Vidím všechno, slyším všechno a ani na okamžik tě neopustím.

Cítíš odpor u lidí, kteří tě dříve měli rádi, kteří teď na tebe zapomněli a oddálili se od tebe, a to bez nejmenšího důvodu?

Pros za ně a já je přivedu zpět na tvou stranu, jestliže nebudou překážkou na cestě k tvé svatosti.

Nechceš mi sdělit nějakou radost?

Proč se mi nesvěříš, jsem přece tvůj přítel. Pověz mi, co od poslední návštěvy u mne utěšilo tvoje srdce, co tě přivedlo k smíchu.

Třeba jsi zažil příjemné překvapení. Možná že jsi obdržel radostné zprávy, dopis, znamení náklonnosti. Možná že jsi překonal nějakou těžkost a dostal ses z beznadějně situace. To vše je moje zásluha. Jednoduše mi řekni: Děkuji, můj Otče.

Nechceš mi něco slíbit?

Čtu si v hlubině tvého srdce. Člověk se dá lehce oklamat, ale Bůh ne. Takže se mnou mluv zcela upřímně.

Rozhodl ses už nehřešit, zřící se toho předmětu, který ti škodí, už nečíst tu knihu, která dráždila tvou představitost, už se nestýkat s člověkem, který zmátl mír tvé duše?

7

Mučenka jedlá (Passiflora)

Foto: Flickr, Ogeid66 (CC BY-NC-SA 2.0)

5

▲ Tuto pomůcku, která může sloužit při adoraci před Nejsvětější svátostí, je možno vystříhnout a složit podle čísel stran. ▲ Pomůcka je našim příspěvkem k Národnímu eucharistickému kongresu v Brně (více viz www.nek2015.cz)

Foto: Flickr, Mark Stosberg (CC BY-NC-SA 2.0)

Je krásné spolupracovat se Stvořitelem

Možná by se více hodilo, kdybych tuto svou zkušenost s používáním metody přirozeného plánování rodičovství (PPR) napsala asi tak za 30 let. To už bych mohla připojit, jak spolehlivá tato metoda byla v našem manželství, kolik

... mě a mého budoucího manžela tehdy vedla k diskuzím o věcech, které – jak si myslím – je moc dobře řešit před svatbou.

máme dětí, jestli jsme je všechny počali tehdy, kdy jsme chtěli, nebo některé přišly „neplánovaně“... Nebudu to odkládat, možná pak napíšu znovu. Chci totiž povzbudit mladé manželské páry k používání metody PPR.

Poprvé jsem se podrobněji dozvěděla o metodě PPR při přípravě na biřmování v naší farnosti, kdy jsem se na tuto svátost připravovala společně s asi šedesáti mladými. Tehdy kněz pozval na naši přípravu manžele, kteří měli už asi dvě děti. Ti nám metodu PPR představili, přiblížili a také nám povídali o tom, jak se k ní dostali oni a jaké s ní mají zkušenosti. Zaujalo mě, jak ten muž řekl, že pro něj nebylo jednoduché se ovládnout, když v grafu své manželky viděl, že má plodné dny a nechtěli v tu dobu, aby otěhotněla,... Rozdali nám tehdy i grafy s sebou domů, abychom se mohli s metodou v klidu seznámit, a řekli nám, kde lze získat další kontakty.

Mluvili jsme o tom, jakou máme kdo představu o plánování rodiny v nastávajícím manželství, o počtu dětí...

O několik let později jsem se připravovala se svým nastávajícím na svátost manželství. Kněz nám daroval knihu od Květoslava a Heleny Šiprových Přirozené a spolehlivé plánování rodičovství a knihu od Ladislava Kubíčka Velké tajemství – manželství jako umělecké dílo. Tehdy kněz mluvil o tom, jaké ▷

Liga pár páru

nabízí ve čtyřdílých kurzech:

- efektivní a zdravou metodu plánování rodičovství
- poučení o rozpoznání všech příznaků plodnosti
- doporučení pro docílení těhotenství
- hodnocení záznamů při předcházení těhotenství v normálních i nepravidelných cyklech a po porodu
- informace o ekologickém kojení
- budování zdravých manželských vztahů
- kvalitní pedagogický přístup odborně školených instruktorů
- za dostupný příspěvek, v místě bydliště
- poradenství respektující soukromí
- pravidelný členský bulletin

Telefon: 312 686 642
E-mail: lpp@lpp.cz
www.lpp.cz

Nabízí poradenství a pomoc v souvislosti s těhotenstvím, mateřstvím a rodičovstvím

- pokud se nedaří otěhotnět
- pokud je očekáváno narození dítěte s možným postižením
- při ztrátě dítěte
- v období těhotenství a porodu
- při potřebě vyhnout se početí
- při gynekologických problémech
- v období klimakteria
- při výchovných a vztahových problémech
- v otázkách přirozeného plánování rodičovství
- při zdravotních potížích

Zaručujeme:

- vysokou odbornost
- profesionalitu
- individuální přístup
- časovou a místní dostupnost

Kontakt a základní telefonní čísla:

Vodní 13, 602 00 Brno,
www.cenap.cz, cenap@cenap.cz

poradny: ☎ 543 254 891, 543 331 470

- **přednášky a pohybové programy:**
☎ 543 331 471
- **poliklinika:**
☎ 543 211 234, 543 212 031

Dnes musím potvrdit, že tato metoda je spolehlivá, ale vyžaduje důslednost a disciplinovanost.

zlo v manželském vztahu působí antikoncepce, a také o mnoha jiných souvislostech. Jsem mu za jeho slova moc vděčná, protože mě a mého budoucího manžela tehdy vedla k diskuzím o věcech, které – jak si myslím – je moc dobře řešit před svatbou. Mluvili jsme o tom, jakou máme kdo představu o plánování rodiny v nastávajícím manželství, o počtu dětí a o tom, jaký máme kdo názor na slova toho kněze.

Po svatbě jsem nastudovala knihu MUDr. Šipra a začala si měřit bazální teplotu. V tříměsíčním provozu zaměstnání se mi ale sledování plodných a neplodných dnů moc nedařilo. Myslím, že bylo také škoda, že jsem bazální teplotu nesledovala již před svatbou. Po narození prvního dítěte se mi již dařilo úspěšně sledovat ovulaci a určovat plodná a neplodná období cyklu. Víím, že to není pro mého manžela vždy jednoduché, brát ohled na to, v kterém období cyklu se právě nacházím. Někdy to není snadné ani pro mě, ale na druhou stranu je to naprosto bezpečná metoda, která nepoškozuje ani neohrožuje zdraví moje, manžela ani případně

počatého dítěte. Sledování známek ovulace není cosi odborného nebo náročného, a navíc tato metoda vůbec nezatěžuje náš rodinný rozpočet. Dnes musím potvrdit, že je tato metoda spolehlivá, ale vyžaduje důslednost a disciplinovanost (stejně jako jiné metody – například když si zapomenou vzít antikoncepční pilulku, nemohou se spolehnout, že neotěhotní).

Skrze metodu PPR jsem také víc porozuměla svému tělu. A jsem za to moc ráda. Nyní nám Pán požehnal a čekáme druhé dítětko. Je krásné spolupracovat se Stvořitelem na díle stvoření, ke kterému nás pozval.

Terezie (zkráceno, titulek redakce) ■

Skrze metodu PPR jsem také víc porozuměla svému tělu.

Foto: Flickr, iwishmynamewasmarsha (CC BY-NC 2.0)

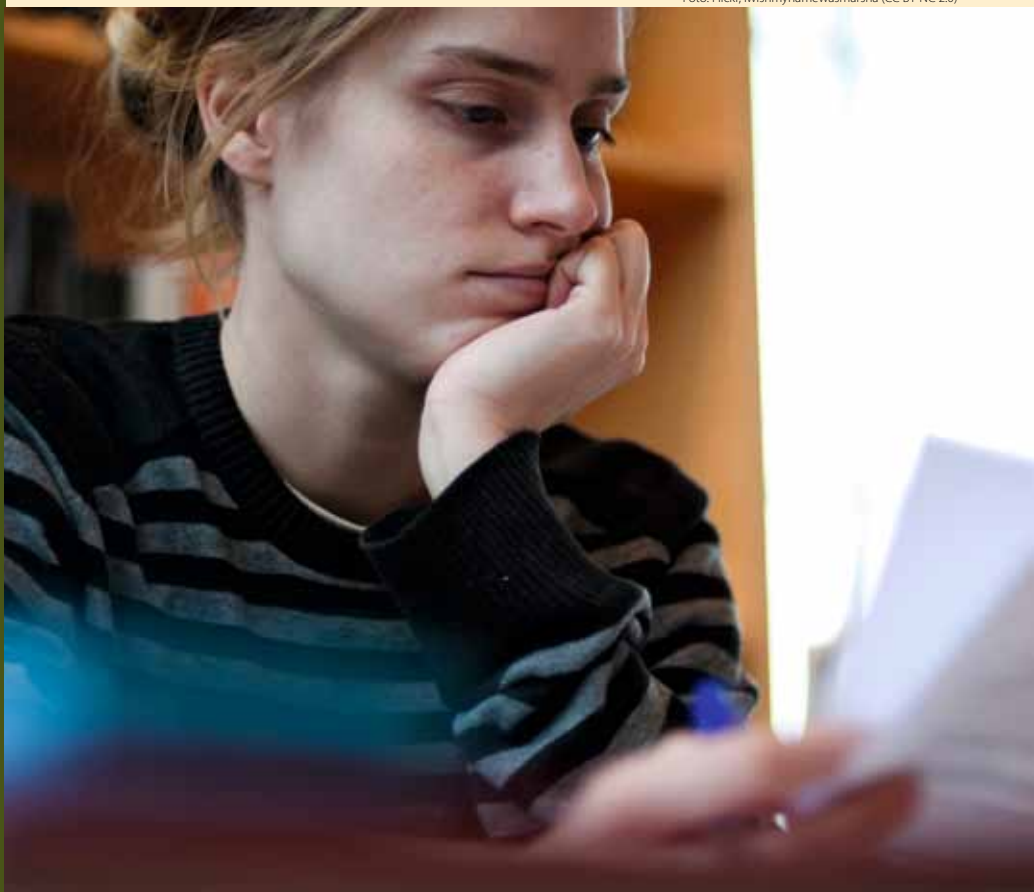

Foto: Flickr, Pau-HW (CC BY-NC-SA 2.0)

Předmanželská čistota

a nezralá jablka

Krásné rozhodnutí na začátku

Před několika lety jsme s bratrem v létě jeli na setkání mladých z celého světa do Medžugorje. Při české mši svaté jsem vstoupila do začínajícího Společenství čistých srdcí (tehdy pod názvem Čistá láska). Moc mě to zaujalo. Byla jsem na střední škole a člověk si už připadal mezi spolu-

Jeden kněz mi ve svátosti smíření velmi dobře radil, že hranice v chození určuje žena.

žáky skoro jako zvláštní, že jsem s nikým ještě nic neměla. Při vstupu jsme udělali rozhodnutí, ke kterému patřilo, že nebudeme před svatbou sexuálně žít. Líbilo se mi, že se ve společenství budeme všichni za sebe navzájem modlit a podporovat se v těžkých chvílích. Když jsem šla k oltáři (přijetí do společenství se odehrává před oltářem – pozn. red.), běželo mi hlavou, že teď se to bude plnit dobře, ale že nevím, jaké to bude, až třeba budu opravdu s někým chodit.

Hledání

Pán Bůh byl ke mně dobrý a zpočátku mě chránil všech nebezpečných vztahů. Bavilo mě jezdit na nejrůznější křesťanské akce a potajmu jsem si přála, abych na některé z nich poznala dobrého věřícího kluka. Což se mi nesplnilo.

Když člověk nechce podlehnout, tak nemá vyhledávat místa, kde tyto hříchy „jsou“.

Často jsem přemýšlela, jestli mě Pán nevolá do řeholního života. Nevěděla jsem, co po mě chce. A cítila jsem, že On to rozhodnutí nechává na mě. Koncem září jsem nastoupila na vysokou školu. Neznámé prostředí. Noví lidé. Skoro každý den jsem chodila na mši svatou. Bylo to úžasné. Objevovala jsem Boha. Jeho lásku ke mně a k lidem. Čím dál víc jsem uvažovala o zasvěceném životě. O životě plném ▶

modlitby. O tom, že budu celá patřit Bohu. Inspirovalo mě mnoho svatých. Na druhou stranu jsem si říkala, že to bude hodně těžké. Předtím jsem asi jako každá holka snila o rodině a milujícím muži. Psala jsem si pro a proti: rodinný život / zasvěcený život. Teď se tomu musím smát, ale hodně mě to trápilo.

Škola mě nebavila, nenaplňovala mě. Chtěla jsem už „něco být“. Pro někoho tu být. Najít smysl života. Teď už vím, že každá životní etapa má něco do sebe – i tato čekací.

Na sexu před manželstvím je zlé, že ohluší a otupí základní poznávání se navzájem.

Ze života nic?

Chtěla jsem pokračovat na inženýrském studiu, ale nevzali mě. Vlastně se mi ulevilo. Zhruba po čtvrt roce jsem našla svou první práci. V duchu jsem si slíbila: „Tak tedy, Bože, já budu ten rok pracovat, abych věděla, jaké to je – žít život venku. A pak se uvidí, co bude dál. Jestli mě opravdu voláš do zasvěceného života.“ Potom můj život vypadal asi takto – brzy ráno vstávat do práce, celý den v práci, potom čekat na autobus a večer dojet domů, jít spát a ráno znovu. Připadala jsem si jako robot. Ráno do práce, večer z práce a ze života nic.

Ondra – šlo to až příliš rychle

Jenže mi do života vstoupil jeden kluk – jmenoval se Ondra. Seznámili jsme se v práci. Trávili jsme spolu hodně času. Byl moc sympatický a hodný. Brzy mě přemluvil, abych s ním začala chodit. Mně to přišlo hrozně rychlé, protože v mých představách bylo, alespoň rok toho druhého poznávat, pak rok chození, a až pak manželství. Ale všechno šlo jinak.

Šlo to až příliš rychle. Možná to bylo tím, že Ondra už měl nějaké zkušenosti z předchozích vztahů a nechodil do kostela. A já, místo abych si dávala pozor, tak jsem prožívala nadšení a zamilovanost z prvního vztahu.

Návštěvy přes noc

A protože nám přišlo, že se málo vídáme a on nebyl ze stejného města, jezdila jsem za ním na víkendy přes noc. Mým rodičům se to moc nelíbilo, ale věřili mi. Jeden kněz mi u svátosti smíření velmi dobře radil, že hranice v chození určuje žena. Jenže všechno pro mě bylo tak nové, vzrušující... A tak jsme hodně rychle překročili hranice chození. Mně to pokaždé moc mrzelo. Několikrát jsem brečela a připadala si hodně bídne. A stejně stále znovu a znovu jsem za ním jezdila i přes noc s přesvědčením, že už se to nestane. Stále znovu a znovu jsem chodila ke zpovědi, se stejnými hříchy, skoro každý týden, se snahou, že už neupadnu. A zbytečně, protože jsem každý týden jezdila za ním. Svatý Jan Maria Vianney ve svých kázáních

Foto: Flickr, nathancelquhoun (CC BY-NC-SA 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosim Tě o odvalu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu.

Amen

„Sex v manželství je jako jablko v září. Faráři neříkají: Nejezte jablka! My jen říkáme: Počkejte až do září!“

P. Marián Kuffa

Foto: Flickr, mbsurf (CC BY-NC-SA 2.0)

ních píše, že když člověk nechce podlehnout pokušení a udělat těžký hřích, tak se mu nemá vystavovat a vyhledávat místa, kde tyto hříchy „jsou“, protože pak není před sebou upřímný.

Stejně tak je na sexu před manželstvím zlé, že se ti dva lidé poznají z úplně jiné stránky, a to kolikrát ohluší a otupí základní poznávání se navzájem.

Nezralá jablka

Všechny moje představy o krásném čístejším chození a manželství byly pryč. Ta nádherná věc, že při vstupu do svátosti manželství své tělo jednou někomu daruji, bylo pryč.

Bohužel se za pár měsíců ukázalo, že mi Ondra lže, že má dluhy a hraje na automatech. Několikrát jsem si říkala, jestli je to opravdu dobrý muž pro můj život, a chtěla jsem se s ním rozejít. Ale bylo to o to těžší, že jsme už spolu sexuálně žili. Ano, byla jsem hloupá a dala mu všechno a hned. Mrzí mě to doteď. Otec Marián Kuffa říká: ano, sex v manželství ano, ale předtím ne. Je to jako by někdo otrhal a snědl nedozralá jablka... To mi přijde jako hodně trefné přirovnání. („Sex v manželství je jako jablko v září. Faráři neříkají: Nejezte jablka! My jen říkáme: Počkejte až do září! Nechceme tě okrást! Kdo dokáže počkat, vyplatí se

mu to!“ – viz rozhovor s P. Mariánem Kuffou *Ukažte mi jednu šťastnou prostutku v Milujte se!* č. 19, str. 49–50; online v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Toto trvalo celý rok, hodně mě to trápilo. Najednou jsem zjistila, že čekáme miminko. Do čtyř měsíců byla svatba. Říkala jsem si, co Ondrovi teď dám, když už si nemáme co dát? Náš vztah byla lež. Čekání jeden na druhého je věc určitě náročná, ale krásná. Učí oba trpělivosti, lásce, toleranci... To jsou věci opravdu důležité pro další společný život.

Bůh dává šance i po špatných začátcích

Chodili jsme na přípravu před svatbou k panu faráři. Vedl nás moc dobře. Těšila jsem se na to, až budeme s Ondrou opravdu svoji i před Bohem a modlila se za to, aby nám požehnal, i přes to všechno špatné, co jsme provedli.

Několik dnů před svatbou jsem měla hodně pochybností o tom, zda se máme opravdu vzít. Mluvila jsem o tom s Ondrou a on mi řekl, že se budeme jeden od druhého učit, moc hezky jsme si o tom povídali. On je dobrý člověk. Jen toto jsme prostě nezvládli.

Můj muž brzy po svatbě začal hodně chodit za kamarády do hospody a hodně

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

K jakým cílům Bůh ustanovil manželství?

Manželské spojení muže a ženy, které Stvořitel založil a vybavil vlastními zákonitostmi, je svou přirozeností zaměřeno na společenství a dobro manželů a plození a výchovu dětí. Podle prvotního Božího plánu je manželské spojení nerozlučitelné, jak potvrzuje Ježíš Kristus: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ (Mt 10,9)

Jak je manželství ohrožováno hříchem?

Následkem prvotního hříchu došlo také k porušení původního společenství muže a ženy, darovaného Stvořitelem. Manželství je proto velmi často ohrožováno nesvorností a nevěrností. Bůh však ve svém nekonečném milosrdenství dává muži a ženě svou milost, aby mohli dosáhnout spojení svých životů podle původního Božího plánu.

Srov. Compendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

pil. Moc mě to mrzelo. Všecko se to změnilo narozením naší malé krásné dcerky Alžbětky. Jako by to bylo v Božím plánu, narodila se na svátek mučednice čistoty sv. Marie Goretti. Z Ondry se stal výborný táta a dobrý manžel. Užijeme si spolu spoustu radosti. Naše dcerka je to nejkrásnější, co naše manželství mohlo naplnit. Moc děkuji Bohu, že nám tak požehnal. Mrzí mě to, co jsme provedli, a to, jak jsme do našeho manželství vstupovali. Ondra s námi chodí teď do kostela. Je mým velkým přáním, aby uvěřil naplno. Ale vím, že je to velká milost a Boží dar.

Počkejte, až ovoce uzraje

Prosím vás všechny, kdo toto svědectví čtete, jestli jste zrovna v nějakém „nebezpečném“ vztahu, dejte si pozor. Na sexuální život je dost času i po svatbě, myslím si, že o to je to pak krásnější, když ovoce uzraje...

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. (Mt 5,8)

Anežka (zkráceno, titulky redakce) ■

Olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera jsme požádali o rozhovor na téma „rodina“. Jeho odpovědi byly tak zajímavé, že by byla škoda cokoliv zkracovat. Rozdělili jsme ho tedy do celkem tří čísel – první, rovněž velmi zajímavou část rozhovoru najdete v 31. vydání časopisu „Milujte se!“ na str. 52n (on-line v archivu všech dosud vyšlých čísel časopisu na www.milujte.se).

Foto: Flickr, Aleteia Image Partners (CC BY-SA 2.0)

Základem je rodina, tam vše dobré začíná

Občas slyšíme, že ohromný počet manželství je neplatně uzavřených a mohou být prohlášena za neplatná (tzv. nulita). Jak se může stát, že manželství je neplatně uzavřené, a tedy nevznikne, a co mohou udělat mladí lidé pro to, aby měli opravdu jistotu,

že uzavřeli platné nerozlučitelné manželství?

Takových manželství opravdu přibývá, ale rozhodně jich není ohromný počet. Nikdy není platné manželství katolíka, které nebylo uzavřeno v katolickém kostele (výjimkou by byla situace, kdy snoubenci

ve zvláštních případech ještě před svatbou požádali svého biskupa o tzv. dispens od kanonické formy uzavření manželství a obdrželi ho – pozn. redakce).

Někdy se ukáže, že u oltáře lhali, když on sliboval věrnost, a přitom tajně žil s jinou, nebo jejich rozhodnutí nebylo

Katolík má skutečně povinnost vzít si věřícího katolíka, protože jen s ním může žít společný život ze svátosti manželství.

svobodné, když se brali jenom kvůli dítěti, které čekali, ale on ji vlastně nechtěl, nebo dokonce ona čekala dítě s jiným. Špatná je představa dívky, že si kluka „pojistí“, když s ním otěhotní. Přibývá neplatností kvůli psychické nezralosti.

Jak mít jistotu platného manželství? Být pravdivý, na manželství se dobře připravit, ptát se na Boží požadavky a pracovat na sobě dobrou sebevýchovou. Pokud má někdo pochybnosti o platnosti svého manželství, ať si to probere s knězem.

Manželé ve zpovědnici či při kázání slyší, že mají žít ze svátosti manželství. Co si pod tím prakticky představit? Jak to konkrétně dělat?

To je na dlouhé téma, které by si zasloužilo samostatný článek, ale stručně řečeno: Na svou svatbu pozvali Krista, který jim požehnal. Měli by celý společný život prožívat s Kristem jako stálým hostem, společně mu naslouchat i čtením Písma, společně s ním mluvit při modlitbě, při svých hledáních a rozhodováních se společně ptát Krista na jeho názor, společně se snažit o to, aby se líbili Bohu a měli ho na správném místě, tedy výš než svého partnera, společně chodit ke zpovědi a svatému přijímání.

Dobrá zpověď úžasně pomáhá uzavřít špatnou kapitolu života, kterou jsme svěřili Božímu milosrdenství, začínat znovu a nikdy nepřipomínat druhému chyby, které Bůh odpuštěním zrušil, dívat se na druhého novými očima, protože teď je čistý. Přiznávání vlastních chyb učí pokoře a zbavuje přehnaných nároků na druhého. Jak mohu chtít po druhém dokonalost, když sám dělám tolik chyb?

A společné svaté přijímání? Nikdy nemohou být manželé tak hluboce spojeni, jako když oba proniká tentýž Bůh. Jak hluboký je to zážitek, když se společně na přijímání připraví!

Kdo si bere nevěřícího, může dostat mimořádné dovolení, ale musí si být vědom, že to bude těžší, že jim bude chybět důležitá pomoc.

Foto: Flickr, Liz Grace (CC BY 2.0)

Proč se dnes tolik manželství podle vás rozpadá? Co mohou mladí manželé udělat pro to, aby jim manželství vydrželo a přinášelo požehnání nejen jim, ale i jejich okolí?

Nevytrvají, protože se před svatbou dost nepřípravili na opravdový život zralého křesťana a protože nežijí své manželství s Bohem, neberou manželství jako společnou cestu ke svatosti. Kdyby se přeci opravdu milovali, chtěli by být spolu věčně. A to je možné jen v nebi. Bůh nabízí skrze Církev velkou pomoc, ale manželé o ni musí stát.

Když si mladí lidé chtějí vzít člověka nevěřícího nebo jiného vyznání, musí mít svolení biskupa. Není toto nařízení ponižující? Jaké má praktické důvody? Stalo se někdy, že byste jako biskup takový souhlas nedal?

Katolík má skutečně povinnost vzít si věřícího katolíka, protože jen s ním může žít společný život ze svátosti manželství. Kdo si bere nevěřícího, může dostat mimořádné dovolení, ale musí si být vědom, že to bude těžší, že jim bude chybět důležitá

Manželství s nepokřtěným není nikdy svátostné, i když je v kostele, protože nepokřtěný nemůže pokřtěnému udělit svátost.

pomoc. Manželství s nepokřtěným není nikdy svátostné, i když je v kostele, protože nepokřtěný nemůže pokřtěnému udělit svátost. Evangelíci neuznávají manželství, eucharistii a zpověď za svátosti. Jak by z nich mohli společně žít katolík s evangelíkem? Proto žádost k biskupovi. Téměř vždy dovolení dávám, ale stalo se už, že jsem odmítl. Katolická strana ▶

Foto: Flickr, Aleteia Image Partners (CC BY-SA 2.0)

Dnes se často zapomíná na práva dětí, která mají nejen právo na život, vzdělání a výchovu, ale také na lásku obou rodičů, a tedy i na jejich manželskou věrnost.

musí prohlásit, že si tuto těžkost uvědomuje, a vážně slíbit, že udělá vše pro to, aby v budoucím manželství žil podle víry aspoň sám a že udělá vše pro to, aby děti byly v katolické víře pokřtěny a vychovány. Nekatolík musí tento závazek katolíka znát. Pokud nejsou schopni dát tyto záruky, nemohu sňatek dovolit.

Jakou roli hraje dobré manželství pro kněžská povolání? Poznáte na semináristech, zda vyrostli ve zdravém svazku, nebo si prošli utrpením, když se jejich rodiče rozvedli?

Samozřejmě. To je poznat na všech dětech. Dnes se často zapomíná na práva dětí, která mají nejen právo na život, vzdělání a výchovu, ale také na lásku obou rodičů, a tedy i na jejich manželskou věrnost. Tam, kde rodiče žijí s Bohem, vyrůstají děti v Boží přítomnosti a snadněji se učí milovat, žít pro druhé a odpouštět. Když vychovává jen jeden rodič, těžko ukáže dítěti, že láska směřuje k třetímu. To snadno pochopí dítě, které vede matka k lásce k otci a otec je učí milovat matku. Pokud to učí jen jeden, pak vypadá láska jako sobectví ve dvou: Ty mi vracíš mou lásku. Chybí tam směřování k třetímu. Podobně je důležité pro rozvoj dítěte mít více sourozenců. Kněz, který má takové

Foto: Flickr, TheGiantVermin (CC BY-NC-ND 2.0)

Katolická církev je asi poslední institucí, která hájí hodnotu manželství.

zkušenosti z domu, se snadněji naučí pomáhat druhým, zvláště rodinám.

Jedním z důvodů pro rozvod, který se traduje od doby romantismu, je tvrzení, že než aby se manželé hádali, je lépe pro děti, aby se rozvedli. Co mají tito manželé dělat?

Nikdy to není dobře. Jen někdy to může být menší zlo. Jsou případy, kdy je nutné se rozjet, když jde například o ohrožení života. Velmi často jde však o zbytečný krach manželství, protože se zanedbalo společné dobro.

Dnes se mnoho mluví o tom, že Církev změní přístup k eucharistii pro lidi intimně žijící mimo platné manželství. Má Církev vůbec moc změnit tento přístup a podávat eucharistii lidem, kteří se nechtějí vzdát sexuálního života v neplatném manželském svazku?

Katolická církev je asi poslední institucí, která hájí hodnotu manželství. Proto se může její postoj zdát někomu tvrdý. Ale Církev nemůže zradit manželství a rodinu. Někteří se dokonce dnes stávají katolíky právě proto, že Církev hájí rodinu a nabízí manželům duchovní pomoc. Tam, kde manželství zkrachovalo, Církev s velkou pečlivostí zkoumá možnost zneplatnění rozpadlého manželství. Možná, že tady se v budoucnosti ještě otevře nějaká možnost.

Co mohou dělat lidé, kteří nežijí v platném manželství, ale například kvůli výchově dětí není možné z tohoto svazku odejít, aby mohli chodit ke svátostem?

Pokud opravdu není žádná cesta ke zplnění manželství, nezbyvá, než aby se rozhodli žít spolu jako bratr a sestra. Pak mohou dostat dovolení přistupovat ke svátostem. Ale je třeba zdůraznit, že náboženský život je mnohem širší než svátosti. I ten, kdo nemůže ke zpovědi a svatému přijímání, má žít ze křtu, modlit se, číst Písmo a snažit se podle něho žít, dělat pokání, trpělivě nést kříž (třeba i ten, který si způsobil vlastními životními chybami), prožívat duchovní svaté přijímání.

Někteří se dokonce dnes stávají katolíky právě proto, že Církev hájí rodinu a nabízí manželům duchovní pomoc.

Rozhodně nemůže říct: když nemohu k svatému přijímání, tak nebudu do kostela chodit vůbec.

Církev učí, že v případě, že zemře-li někdo v těžkém hříchu, hrozí mu zatracení. Nehrozí toto nebezpečí lidem, kteří žijí intimně v neplatném manželství a nečekaně zemřou?

Ano, hrozí. Nemůžeme však omezovat Boží milosrdenství. Kristus nám ukázal řádnou cestu k odpuštění skrze svátosti. Jistě může rozdávat milosti i mimo svátosti, ale kdy a jak, to nám nezjevil. Každý může prosit o Boží milosrdenství, které je nakonec jedinou nadějí nás všech.

Připravila Anna Bekárková ■
(dokončení v příštím čísle)

Každý může prosit o Boží milosrdenství, které je nakonec jedinou nadějí nás všech.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem.^[Sent. cert.]

Manželství je pravá a vlastní svátost ustanovená Kristem.^[De fide]

Účelem manželství je vytvoření společenství lásky ke vzájemné pomoci, k plození a výchově dětí.^[Sent. cert.]

Podstatnými vlastnostmi manželství je monogamie a nerozlučnost.^[Sent. cert.]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí.^[Sent. cert.]

Vzniklý manželský svazek zavazuje oba manžely doživotně k nedílnému společenství.^[De fide]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost.^[De fide]

Kdo uzavírají manželství, udělují si tuto svátost sobě navzájem.^[Sent. cert.]

Církev má právo v manželských záležitostech pokřtěných, pokud jde o svátosti, stanovit zákony a právní předpisy.^[Sent. cert.]

Srov. Dogmatika, Olomouc; Maticce cyrilometodějská, 1994.

Výchova

„Výchova je to, co v člověku zůstane, když zapomene, co se naučil,“ říká jedna moudrost. A jiná dodává: „Učit lze slovem, vychovávat pouze příkladem.“

Výchova odkrývá schopnosti, netvoří je.

Voltaire

Chcete-li vychovat člověka, začněte jeho babičkou.

V. Hugo

Výchova je cílevědomé úsilí, které směřuje člověka ke konání dobra.

Daruješ-li člověku rybu, nakrmíš ho na den; naučíš-li ho lovit, dáš mu potravu na celý život.

čínské přísloví

Kdo urazí – neprorazí!

Strach je zlý vychovatel. Hněv je zlý rádce.

Úspěchem vychovatele je, když zjistí, že už není nepostradatelným pro mladého člověka, kterého vychoval.

M. Quist

Jsou rodiče, kteří se svým dětem mstí za to, že je od začátku špatně vychovali.

C. Silva

Kdo chce vychovávat, musí důvěřovat.

Kdo si první dítě dobře vychovává, ten už i těm ostatním poklad zanechává.

slovenské přísloví

Nic nemá na dítě lepší vliv než chvála. A u dospělých platí totéž.

Vychovatel, který přestane pracovat sám na sobě, se stane neschopným pro výchovu druhých.

arcibiskup Jan Graubner

Gram dobrého příkladu má větší váhu než metrů dobrých slov.

sv. František Saleský

Ve výchově musíš probudit: vědomí – jsem osobnost, svědomí – mám odpovědnost.

Co nepřišlo s mateřským mlékem, s kravským už nepříjde. tatarské přísloví

Děti se nám podobají.
Už tím jsou nesnesitelné.

M. Uhde

Kdo se už dobře nepamatuje
na svoje mládí, je špatný
vychovatel.

M. von Ebner-Eschenbachová

Výchova je příklad a láska.
Nic víc.

Fr. W. Fröbel

To, co jsme, křičí tak, že není
slyšet, co říkáme.

P. Ladislav Kubíček

*Jeden otec je lepší
než sto učitelů.
norské přísloví*

Z knihy P. Josefa Doubravy a P. Marka Dundy „Mozaika duchovní moudrosti“;
viz upoutávka na této straně a objednávací
kupon na následující straně, příspěvek
na tisk: 20 Kč ■

P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda
Mozaika duchovní moudrosti

Většinou musíme přečíst celou knihu, než nás něco zaujme, avšak tato kniha je již výběrem toho, co zaujalo. Tato kniha je taková „dárková kniha“, které si můžete pořídit desítky výtisků jen za pouhý příspěvek na tisk – a udělat radost každému, komu ji dáte. Je to dárek, který zároveň přinese i užitek, a to věřícím i nevěřícím.

Knihu P. Josefa Doubravy a P. Marka Dundy *Mozaika duchovní moudrosti* je možné objednat jen za příspěvek na tisk 20 Kč + poštovné pomocí kuponu na následující straně nebo na www.amims.net.

Kompletní kniha on-line je k přečtení i ke stažení zdarma na www.fatym.com a www.amims.net.

Dívěnka a pohádky

Byla jednou jedna holčička, která vyžadovala, aby jí maminka každý večer přečetla nebo povyprávěla aspoň jednu pohádku.

Maminku jednoho dne napadlo, že koupí sérii nahrávek s převyprávěnými pohádkami. Holčička se naučila ovládat přehrávač a všechno šlo celý týden dobře, ale potom jednou večer zase požádala maminku, aby jí šla vyprávět.

Maminka byla překvapená: „Cože? Vždyť už přece umíš ovládat přehrávač?“

Holčička: „Ano, maminko, ale ten mě neumí vzít do náručí!“

Všechny děti se rodí přímo „nemocné“ touhou být laskány. Dnes je potvrzeno, že nedostatek něžnosti je pro dítě zákeřnější než hlad!

Pozor: Pohádka před spaním bere psychologům práci!

Foto: Flickr, StephaniePetraPhoto (CC BY 2.0)

Velmi zábavný muž

Jednou se americký spisovatel Mark Twain (1835–1910) snažil dát to nejlepší ze sebe, aby mohl zabavit své hosty při obědě. Nějaký pán se tehdy naklonil k jeho dcerce a řekl jí: „Tvůj otec je skutečně velmi zábavný muž!“

Dívka odpověděla: „Ano, ale jen když máme návštěvu!“

2x Pino Pellegrino („Příběhy pro osvěžení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2012; možno objednat na www.ikarmel.cz) ■

Svatý František Saleský se nemýlil, když říkal, že někteří lidé jsou mimo domov jako andělé, ale doma jako čerti.

Foto: Flickr, Awen Photography (CC BY-NC-ND 2.0)

objednávkový kupon

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
Doubrava, Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (dárek pro každého; A5, bar. ob., 96 stran, 20 Kč)		
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Zahradníček, Hevera: <i>Comicsy pro zábavu i k zamyšlení</i> (nejen pro mladé; A5, 52 str., 15 Kč)		
Kaňa, Fukalovi: <i>Manželství od Boha nám dané</i> (manželský slib prakticky; A5, 52 stran, 15 Kč)		
Simajchl: <i>Manželství v záběhu</i> (o radostech a trampotách v manželství; A5, 44 stran, 10 Kč)		
Havelka: <i>Rozmlouvej s Bohem</i> (modlitby nejen pro mládež, formát A6, 24 stran, 5 Kč)		
Kabeláč: <i>Základy křesťanské víry</i> (evangelizační pomůcka; A6, 44 stran, 5 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl II. díl

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S. Římskokatolický farní úřad 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ.

Časopis ve 21 jazycích

Letos na jaře to bude osm let, co začal vycházet časopis „Milujte se!“ v češtině. Snad vás zajme aktuální informace, že v současnosti tento časopis vychází již ve 21 jazycích!

Časopis je koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel zajímavost a aktuálnost. Nedá se proto mluvit o starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o těch, která jsou už pouze na internetu – na www.milujte.se.

Časopis *Milujte se!* je tištěn ve většině světových jazyků, ale i v některých zcela exotických. Vychází (v abecedním pořadí) v angličtině, amharštině (mluví se jí na severu Etiopie), arabštině, arménštině, bulharštině, češtině, čínštině, chorvatštině, finštině, francouzštině, litevštině, lotyštině, maďarštině, němčině, polštině, portugalštině, ruštině, rumunštině, slovenštině, ukrajinštině, španělštině. Mimo to existují ještě webové verze v dalších jazycích, například v hebrejštině.

Zvláštnosti českého vydání

České vydání je zvláštní tím, že na rozdíl od velké části ostatních jazykových verzí časopisu *Milujte se!* nevzniká v mezinárodní redakci v Poznani, ale přímo v České republice – podobně jako třeba čínská verze, která je sestavována v Hongkongu a na Tchaj-wanu. Máme však možnost čerpat ze všech zdrojů mezinárodní redakce. Česká verze je koncipována jako „časopis nejen pro mládež“. Snažíme se totiž, aby obsah zaujal opravdu každého!

Časopis je navíc koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel ani po několika letech zajímavost a aktuálnost. Nedá se proto mluvit o starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dostání v papírové podobě, a o číslech, která jsou k dispozici již pouze v elektronické podobě na internetu – na www.milujte.se. Zde je také k dispozici fulltextové

vyhledávání ve všech číslech, což může být užitečné, pokud něco hledáte a nevíte, ve kterém čísle to bylo...

Snažíme se o maximální šíření časopisu, proto je k dispozici i na internetu, a to včetně nejnovějších čísel. Přesto prosíme: podpořte *Milujte se!* a objednejte si ho. Zároveň děkujeme za vaší podporu – duchovní i materiální. **Za dárců a jejich rodiny sloužím každý měsíc mši svatou.**

Pán Bůh zaplať!

P. Pavel Zahradníček OMI ■

Na www.milujte.se je k dispozici i fulltextové vyhledávání ve všech číslech...

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Strach z „navždy“?

Při setkání papeže Františka se snoubenci zazněla otázka: „Svatosti, mnozí si dnes myslí, že slib věrnosti na celý život je věcí příliš nesnadnou. Mnozí cítí, že úkol žít společně navždy je krásný, fascinující, ale přece jen příliš náročný, takřka nemožný. Chtěli bychom vás požádat o slovo, které by nám tuto věc objasnilo.“

Strach z definitivního rozhodnutí

Je důležité ptát se, zda je vůbec možné milovat se „navždy“. Mnoho lidí se dnes bojí definitivních rozhodnutí na celý život. Zdá se to nemožné. Všechno se dnes mění rychle, nic netrvá dlouho... Jeden mladík například svému biskupovi řekl: „Chci se stát knězem, ale jenom na deset let.“ Měl strach z definitivního rozhodnutí. Je to všeobecný strach, který je vlastní naší kultuře. Tato mentalita vede mnohé z těch, kdo se připravují na manželství, k tomu, že si řeknou: „Budeme spolu, dokud potrvá naše láska.“ A potom? Rozloučí se a na viděnou... a manželství končí.

Budovat vztah je jako stavět dům

Co ale rozumíme slovem „láska“? Je to pouhý cit, psychofyzický stav? Jistě,

*Nesmíme se
poddát „kultuře
provizorního“!
Tato kultura nás
dnes všechny
prostupuje.*

Foto: Flickr, SCA Svenska Cellulosa Aktiebolaget (CC BY 2.0)

Vztah lásky – skutečnost, která narůstá: podobně jako se buduje dům.

Foto: Flickr, neeravhatt (CC BY-NC-SA 2.0)

Nechcete jej zakládat na písku citů, které se objeví a zase mizí, nýbrž na skále skutečné lásky.

pokud je tomu tak, nedá se na ní vybudovat nic pevného. Pokud je ale láska vztahem, je to skutečnost, která narůstá, jako příklad můžeme říci: podobně jako se buduje dům. A dům stavíme společně, nikoli sami! Stavět znamená umožňovat růst a napomáhat růstu.

Nechcete stavět jen na písku citů...

Drazí snoubenci, připravujete se ke společnému růstu, ke stavbě tohoto domu, abyste žili navždy spolu. Nechcete jej zakládat na písku citů, které se objeví a zase mizí, nýbrž na skále skutečné lásky, lásky, jež pochází od Boha. Rodina se rodí z tohoto projektu lásky, která chce růst, jako se staví dům, který je místem lásky, pomoci, naděje a podpory. Tak jako Boží láska je trvalá a navždy, tak také chceme, aby láska, jež zakládá rodinu, byla trvalá a navždy. Nesmíme se poddat „kultuře provizorního“! Tato kultura nás dnes všechny prostupuje. Tak to ale dál nejde.

Jak léčit strach z „navždy“

Jak tedy léčit tento strach z „navždy“? Léčí se den za dnem tak, že Pánu Ježíši svěřujeme život, který se stává každodenní duchovní poutí, složenou z jednotlivých kroků či malých kroků a krůčků společného růstu, úsilí stávat se ženami a muži dozrálými ve víře. Protože toto „navždy“, drazí snoubenci, není pouze otázka trvání! Manželství není povedené pouze tím, že vydrží. Důležitá je jeho kvalita. Úkolem křesťanských manželů je být spolu a umět se milovat navždy.

Vyprošovat „rozmnožení lásky“

Vybavuje se mi zázrak rozmnožení chlebů. Také pro vás může Pán rozmnožovat vaši lásku a každý den vám ji dávat čerstvou a dobrou. Má jí nekonečné zásoby! On vám dává lásku, která je základem vašeho spojení a každý den ji obnovuje a posiluje. A činí ji ještě větší, když se rodina rozrůstá o děti. Na této cestě je důležitá a nezbytná modlitba.

Vždycky. Pro ni, pro něho a pro oba společně. Proste Ježíše, aby rozmnožoval vaši lásku. V modlitbě Otče náš říkáme: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes.“ Snoubenci se mohou naučit modlit také takto: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku,“ protože každodenní láska snoubenců je chlebem, pravým chlebem duše, který je jim oporou, aby pokračovali v cestě. A modlitbu si vyzkoušet, abychom věděli, jestli ji dovedeme říci: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“ (Snoubenci opakují: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“) Toto je modlitba snoubenců i manželů. Nauč nás milovat se, mít se rádi! Čím více se mu svěříte, tím více bude vaše láska „navždy“, schopná obnovovat se a přemáhat všechny nesnáze.

papež František (podle Rádio Vaticana, zkráceno, titulky redakce) ■

Naučte se modlit také takto: „Pane, dej nám dnes naši každodenní lásku.“

Bere svobodu, zotročuje...

Časopis *Milujte se!* mě oslovil, ráda ho čtu a podle mého názoru si v něm každý najde to své. Ať už je někomu 10, 30, 50, 70... A řekla jsem si, že bych taky

mohla něčím přispět. Chtěla bych vám povědět svůj příběh.

Bude mi sedmnáct. Ač pocházím z křesťanské rodiny, ani mně se bohužel

nevyhnul hřích, kterého jsem se naštěstí už zbavila. Je to masturbace. Ano, ta dáma, která ve mně ubijela lásku, otevřenost, svobodu – naopak svírala mě, udělala mě závislou, omezovala mě, dělala mě sobečtější... Ale to všechno přehlušila chvilková slast. Nevím, jak jsem na to přišla, a zpočátku jsem ani nevěděla, co to je a že je to špatné. A když to děláte každý den, i několikrát, vypěstujete si na tom velmi brzo závislost. A když to pak děláte několik let, tak se toho opravdu těžce zbavujete – věřte mi!

Je ale smutné, že když jsem potom přišla na to, co to je, tak jsem se toho nezbavila. Přidalo se k tomu čtení vzrušujících článků, zbystrění, když ve filmu byla nějaká lechtivá erotická scéna, hraní online erotických her. A tak se to se mnou táhlo docela dost dlouho. Chodívala jsem ke zpovědi stále pravidelně každý měsíc – i když pak už tak jednou za dva měsíce, protože se mi tam potom už nechtělo. Párkrát jsem to zatajila. Styděla jsem se za to a říkala si, že přece to nemůžu říkat knězi, co si o mně pomyslí... Nevím, jak dlouho, možná tři roky, jsem se z toho zpovídala. Ale asi jsem toho dostatečně nelitovala. Taky, jak člověk může něčeho opravdově litovat, když mu to dělá dobře, že jo?! A mně to dělalo dobře a líbilo se mi to... – co si budeme povídat.

Závislost je potřeba, kterou nepotřebuji...

Nevím, jestli mě chápete, jestli jste třeba zažili něco podobného, takovou závislost. Já třeba i ten den, co jsem se z toho vyzpovídala, tak dvě hodinky po zpovědi, jsem

*Teď už
chápu, proč je
masturbace
špatná.*

*Svírala mě,
udělala mě
závislou... Ale to
všechno přehlušila
chvilková slast.*

*Najednou jsem si řekla
NE, už to neudělám, a šlo
to, i když předtím jsem se
o to taky pokoušela.*

*Potřebuje to
ale pevnou vůli
a modlitbu.*

šla a udělala to znova. Píšu to vše proto, že pokud to má někdo stejně jako já, tak aby neztrácel naději, protože se toho opravdu dá zbavit. Potřebuje to ale pevnou vůli a modlitbu nebo adoraci a být trpělivý – hned to nejspíš nepůjde. Já sice nemám nějaký extra zážitek, jak hodně lidí říká, že se jich dotkl Ježíš nebo že ví přesně, v čem byl ten zlom a kdy. Já nevím, kdy přesně ten zlom nastal, jak nastal. Najednou jsem si řekla NE, už to neudělám a šlo to, i když předtím jsem se o to taky pokoušela. Asi byla předtím moje snaha malá, ale jednou jsem přestala a od té doby nic! Ano, stále přicházejí pokušení, ale zatím je překonávám a odolávám statečně a úspěšně a vyhýbám se věcem, které by mě do toho mohly zase dostat zpátky. Teď už chápu, proč je masturbace špatná, proč ji Církev odmítá. Dlouho jsem váhala, ale teď snad mohu říci, že jsem pevně rozhodnutá vstoupit do Společenství čistých srdcí. Nevím ještě kdy a kde, ale ráda bych co nejdřív. Přeji vám, abyste měli radost v srdci, kterou teď už snad mám taky.

Marta (zkráceno) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Je sebeukájení prohrěškem proti lásce?

Sebeukájení je prohrěškem proti lásce, protože z vyvolávání rozkoše dělá samoučelnou věc, oddělenou od lásky mezi mužem a ženou. Proto „sex se sebou samým“ sám v sobě obsahuje rozpor. Církev sice nedémonizuje sebeukájení, ale varuje před jeho banalizováním. Mnozí mladí i dospělí se ocitají ve skutečném ohrožení, že kvůli konzumu pornografických obrázků, filmů či internetových nabídek propadnou osamění, místo aby hledali cestu k osobnímu vztahu lásky. Osamělost může vést do slepé uličky, ve které se sebeukájení může změnit v závislost. Podle hesla „na sex nikoho nepotřebuji“ ovšem nikdo nedojde skutečného štěstí.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé.* Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Jak učitelský úřad církve, v linii stálé tradice, tak i mravní smysl věřících bez váhání tvrdily, že sebeukájení (masturbace) je skutek vnitřně a těžce hříšný. Vědomé užívání pohlavních schopností z jakýchkoliv důvodů mimo normálních manželských vztahů podstatně odporuje jejich účelu (zaměření). Vyhledává se v něm pohlavní rozkoš mimo pohlavní vztah požadovaný mravním řádem, totiž mimo takový vztah, který v souvislosti pravé lásky uskutečňuje plný smysl vzájemného sebedarování a lidského plození. K vytvoření správného úsudku o mravní odpovědnosti jednotlivců a ke správné orientaci pastorační činnosti je třeba brát v úvahu citovou nezralost, sílu získaných návyků, stavů úzkosti nebo jiných psychických či sociálních činitelů, které mohou vinu zmenšovat, případně i na nejmenší míru.

Srov. *Katechismus katolické církve.* Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2001.

*Přeji vám, abyste měli radost v srdci,
kterou teď už snad mám taky.*

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šij to dál!

Z nabídky serverů FATYMu a A.M.I.M.S.

www.milujte.se – archiv vyšlých čísel časopisu *Milujte se!* s fulltextovým vyhledáváním

www.fatym.com – portál s tisíci článků ze života Církve jak místní, tak světové

abcd.fatym.com – vyhledávač křesťanských on-line knih

www.amims.net – tiskový apoštolát A.M.I.M.S. nabízí knihy k přečtení on-line i k objednání za příspěvek na tisk

www.tv-mis.cz – internetová televize TV-MIS.cz

jukebox.tv-mis.cz – písničkový křesťanský JukeBox

temabox.tv-mis.cz – nahrávky přednášek, duchovních seminářů, exercícií, kázání

svata-zeme.tv-mis.cz – virtuální pouť do Svaté země

www.poute.eu – web věnovaný pěšímu putování

www.spolcs.cz – web Společenství čistých srdcí

www.jenikov.net – myšlenky pro povzbuzení a potěšení

www.jenikov.net/farnost – z farnosti, kterou si na severu Čech adoptovaly farnosti FATYMu

... a mnoho dalšího, třeba www.poute.eu/lobendava – web nejseverněji položené české farnosti a poutního místa...

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se